

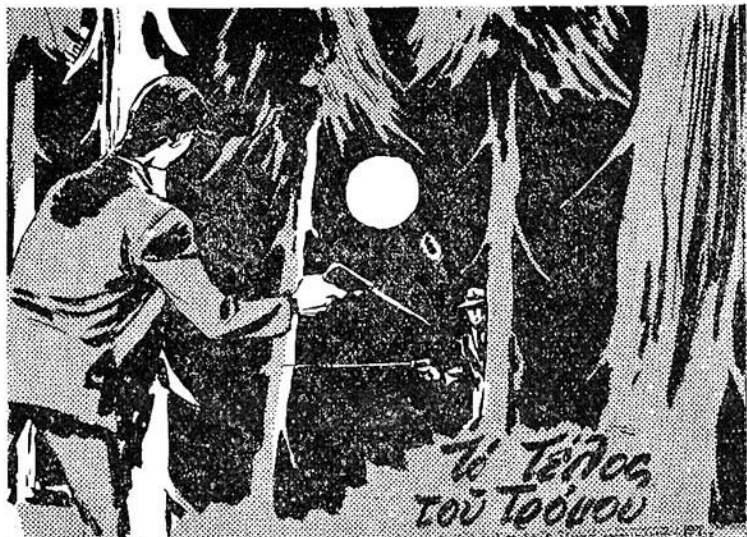
ΚΕΡΑΥΝΟΣ

Το Τέλος του Τρόμου

8

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΠΟΥ ΕΣΩΣΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΚΥΝΗΓΗΤΟ ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

Η ΜΕΓΑΛΗ απόφασις έχει παρθη. Ο Μπίλ απόφασσιζει να μη μέσα στο δάσος γιά να βρη τον αντίπαλό του με τὰ μυστικά τῆς βόμβας.

Δέν προχωρεί παρὰ λίγα μονάχα μέτρα, όταν βλέπει τὰ δέντρα του δάσους νὰ ἀραιώνουν και νὰ ύψώνωνται πρὸς τὸν οὐρανὸ με τοὺς γυμνοὺς κορμούς των. Τὴν ἴδια στιγμή ἓνα μικρὸ, κομμάτι φεγγαριοῦ ξεφεύγει ἀπὸ τὰ σύννεφα και φωτίζει με ἓνα θαμπὸ και κρὺ φῶς τὴν πλάσι. Ὁ Μπίλ γυρίζει τὸ κεφάλι του δεξιὰ κι ἄριστερά, ἐνὼ τὰ μάτια του ἐρευνοῦν κάθε γωνιά και κάθε δέντρο του ἀνοιχτοῦ και ἀραιοῦ δάσους.

Σὲ μιὰ στιγμή, ἄριστερά

του, στὸ τέλος μιᾶς μικρῆς κατηφορικῆς πλαγιάς, νομίζει πὼς βλέπει μιὰ σκιά νὰ κινῆται. Τρέχει με ὄλη του τὴ δύναμι νὰ τὴν προλάβη, ἐνὼ ἡ καρδιά του χορεύει ἀπὸ χαρὰ μέσα στὸ στήθος του γιά τὴν ἀνέλπιστη τύχη. Τόσο γοργὸ εἶναι τὸ τρέξιμό του, πού, ἂν τὸν ἔβλεπε κανεὶς, θὰ νομίζε πὼς θὰ πέσει ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή ἐπάνω στὸν κορμὸ κάποιου δέντρου, γιά νὰ γίνη χίλια κομμάτια.

Ἡ μικρὴ σκιά διαγράφεται τώρα πιὸ καθαρά στὸ φῶς τοῦ λιγοστοῦ φεγγαριοῦ και παίρνει τὴν ἀνθρώπινη φόρμα. Ὁ Μπίλ εἶναι βέβαιος πιά πὼς δὲν τὸν ξεγελοῦν τὰ μάτια του, πὼς ἔχει μπροστά του τὸν ἐχθρὸ του.

Τὸν πλησιάζει περίπου στὰ

πενήντα μέτρα, όταν εκείνος γυρίζει απότομα το κεφάλι του πίσω και τον βλέπει. Κρύβεται πίσω από τον καρμό ενός δέντρου και πυροβολεί. Ο Μπίλ καταλαβαίνει το σκοπό του και προλαβαίνει να πέσει κάτω, τη στιγμή ακριβώς που η σφαίρα ξεκινούσε από το πιστόλι του έχθρου του.

Οι δυο αντίπαλοι αρχίζουν το πιστολίδι μέσα στην ήσυχια της νύχτας. Τα πιστόλια τους είναι άθρομβα και δεν ακούγεται τίποτ' άλλο εκτός από το σφύριγμα που κάνουν οι σφαίρες καθώς σκίζουν τον αέρα και από τη γρήγορη ανάσα και των δύο.

Ο Μπίλ κάνει ένα επικίνδυνο άλμα και τον πλησιάζει. Ο άλλος, βλέποντάς τον να τον ζυγώνει, το βάζει ξανά στα πόδια. Ο κατήφορος δίνει και στους δύο μεγαλύτερη ταχύτητα. Ο Μπίλ όμως είναι πιο ελαφρός και σιγά-σιγά τον ζυγώνει όλο και πιο πολύ. Ακούει τώρα το λαχάνιασμα του.... Δεν χρειάζεται παρά μια μικρή προσπάθεια, λίγα βήματα ακόμη.

Σηκώνει το πιστόλι του. Το φεγγάρι όμως, λές και φοβήθηκε από τη σκηνή που θα επακολουθήσει, διάσπηκε να κρυφτή μέσα σε ένα μαύρο σύννεφο! "Έτσι το χέρι του Μπίλ με το πιστόλι έμεινε μετέωρο στον αέρα.

Τρέχει τώρα με προφύλαξη και με μονάχο οδηγό το θόρυβο των βλημάτων του έχθρου του. Το σκοτάδι δεν είναι και τόσο βαθύ, μα οι κορ-

μοί των άραιων δέντρων τον εμποδίζουν να δει καθαρά.

Αναγκάζεται να σταματήσει. Ο θόρυβος των βλημάτων του άλλου σταμάτησαν απότομα. Φαίνεται πως ο αντίπαλός του κρύφτηκε πάλι πίσω από κάποιον κορμό και τον περιμένει. Ο Μπίλ διαλέγει ένα χοντρό δέντρο και γονατίζει στη ρίζα του. Κάτι του λέει μέσα του πως δεν πρέπει να κάνει ούτε ένα βήμα προς τα εμπρός.

Δεν έχει άδικο. Ο Άμερικανός έχει κρυφτή και τα μάτια του ψάχνουν ολόγυρα. Ο ένας περιμένει τον άλλο για να ξεμυτίσει, μα κανένας από τους δυο δεν έχει σκοπό να το κουνήσει από τη θέση του, αν δεν βγεί το φεγγάρι, που παίζει κι' αυτό μαζί τους τον κρυφό.

Περνούν λίγα λεπτά γεμάτα αγωνία, που τους βαρύνουν την ψυχή και τους τσακίζουν τα νεύρα. Ξαφνικά, το μικρό φεγγάρι πλέει σαν ξένοια στη βαρκούλα σε ένα κομμάτι καθαρού ουρανού. Μα και πάλι οι δυο αντίπαλοι δεν αφήνουν τη θέση τους, ώσπου στο τέλος αναγκάζεται να βγεί πρώτος ο Μπίλ, για να δώσει ένα τέλος στη βασανιστική αγωνία. Απλώνει το δεξιό του πόδι για να κάνει ένα βήμα, μα αναγκάζεται να το τραβήξει πάλι και να μείνει ακίνητος! Δεξιά του σε απόσταση πενήντα μέτρων, παρουσιάζεται μια αστυνομική περίπτωση από πέντε άντρες! Βαδίζουν ο ένας πίσω από τον άλλ-

λο και προχωρούν για να περάσουν ανάμεσα από το διαστήμα που τον χωρίζει από τον αντίπαλό του!

‘Η παρουσία των αστυνομικών του έρχεται σαν χτύπημα βαρύ! Τώρα είναι υποχρεωμένος να μείνει εκεί που βρίσκεται, ακίνητος, για να μη τον πάρουν είδησι, ενώ ο άλλος έχει όλη την ευκολία και όλη την άνεσί του να του ξεφύγει...

Οι αστυνομικοί προχωρούν με βήμα αργό και βαρύ, όλοι τους σε μία γραμμή, μα ο Μπίλ έχει την εντύπωσι πως δεν προχωρούν, πως δεν κουνούν τα πόδια τους, πως μένουν ακίνητοι και καρφωμένοι σε ένα σημείο. Προσέχει κάθε τους κίνησι, ενώ ταυτόχρονα προσπαθεί να αντιληφθή τη θέση του αντιπάλου του.

Δεν αρκεί να τον πάρη είδησι. ‘Όσο προχωρούν οι αστυνομικοί, ο έχθρός του αφίνει το δέντρο του και σκυφτός, όμοιο φάντασμα, αρχίζει να γλιστράη αθάρυβα και απαραπήρητα προς τον κατήφορο, τη στιγμή που οι αστυνομικοί κυττάζουν και’ ευθείαν εμπρός τους.

‘Η άπελπισία πνίγει στον λαιμό τον Μπίλ, σαν ένα κομμάτι πέτρα. Τί πρέπει να κάνει για να εμποδίση τη φυγή του έχθρου του με τα πολύτιμα μυστικά της βόμβας; ‘Αν κινήθη από τη θέση του θα τον δούν άμέσως οι αστυνομικοί και θα είναι χειρότερο γι’ αυτόν. ‘Αν όμως περιμένη να ά-

πομακρυνθούν, τότε θα είναι πια πολύ άργα.

Ξέρει πως οι γρήγορες αποφάσεις μπορούν να σώσουν μια κατάσταση. Σκύβει κάτω, παίρνει μια πέτρα και την πετάει με όλη του τη δύναμι προς το μέρος του έχθρου του, που έξακολουθεί να απομακρύνεται. ‘Ο θόρυβος της πέτρας κάνει τους αστυνομικούς να στρέψουν το βλέμμα τους προς τα εκεί. Κάποιος από όλους παίρνει είδησι τη σκιά του ανθρώπου που τρέχει και τη δείχνει και στους άλλους.

Χωρίς άργοπορία ή περίπολος αλλάζει κατεύθυνσι και τρέχει πίσω από την ύποπτη σκιά.

— ‘Αλτ! άκούγεται μια φωνή που σπάζει παράξενα τη νυχτερινή γαλήνη του κοιμισμένου δάσους.

‘Κάποιο νυχτοπούλι τρομάζει και τινάζει τα φτερά του, αφήνοντας μια πνιγμένη και πένθιμη κραυγή.

‘Ο Μπίλ αφίνει τη θέση του και άκολουθεί τους αστυνομικούς. Τώρα έχει να κάνει με περισσότερους έχθρους, μα προτιμάει αυτόν τον κίνδυνο, παρά να χάση τα ίχνη του ανθρώπου με τα μυστικά της βόμβας.

ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Η ΣΚΙΑ έξακολουθεί να τρέχη και οι αστυνομικοί την καταδιώκουν βήμα προς βήμα. Ξοπίσω τους, άλλη μια άδρατη σκιά, ο Μπίλ, τους άκολουθεί με τό

πιστόλι έτοιμο στο χέρι. Αυτό το διπλό κυνηγητό κρατεί αρκετά λεπτά και στο τέλος ακούγεται ένας πυροβολισμός από πιστόλι των αστυνομικών: Κοντά στον πυροβολισμό άνηχεί μια φωνή, κάτι σαν βρήνος, που κάνει τον Μπίλ να ανατριχιάσει ολόκληρος. Καταλαβαίνει πως ο αντίπαλός του σταμάτησε το τρέξιμο του και ξαπλώθηκε κάτω πληγωμένος θανάσιμα. Βλέπει τους αστυνομικούς να άραιώνουν για να τον πλησιάσουν. Φοβάται μήπως ο έχθρός του τους μαρτυρήσει την παρουσία του και προσπαθεί να σκεφθεί τί πρέπει να κάνει για να αντιμετωπίσει τους πέντε άστυ-

νομικούς, για να τους πάρη από τὰ χέρια τὰ πολύτιμα χαρτιά.

Η φωνή του πληγωμένου ανθρώπου άρχίζει σιγά - σιγά να χαμηλώνη και στο τέλος να σβύνη. Οί πέντε σκιές της αστυνομικής περιπόλου πλησιάζουν το θύμα τους και σκύβουν επάνω του. Ο Μπίλ έχει προχωρήσει πολύ κοντά και άκουει καθαρά κάθε τους λέξι.

— Έχει κάτι χαρτιά στην άγκαλιά του!, λέει ο ένας και τὰ παίρνει στα χέρια του.

Ένας φακός ανάβει και ή άχτίδα του φωτίζει τὰ χαρτιά.

— Πολύ ύποπτα μου φαίνονται, άπαντάει ο έπικεφαλής τους. Είναι γεμάτες οί σε-

Μια αστυνομική περίπολος κάνει την εμφάνισή της ανάμεσα στα δέντρα του δάσους.

«Τὰ χαρτιά!», φωνάζει ὁ ἀστυνομικός, ἐνῶ ὁ Μπίλλ τὸ βάζει
στὰ πέδια.

λίδες ἀπὸ ἀριθμούς καὶ σχήματα καὶ ἀπὸ γράμματα μιᾶς ξένης γλώσσας. Μὰ τί γλώσσα εἶναι αὐτή; Δὲν μοιάζει μὲ καμμιά ἀπὸ αὐτὲς πού ξέρω.

Ρίχνουν τώρα τὸ φῶς τοῦ φακού των στὸ πρόσωπο τοῦ νεκροῦ ἀνθρώπου, τοῦ ψάχνουν τὶς τσέπες, κυττάζουν ἕνα-ἕνα τὰ χαρτιά του καὶ στὸ τέλος τὸν σηκώνουν στὰ χέρια καὶ προχωροῦν.

Ὁ Μπίλλ καιροφυλακτεῖ πίσω τους σὰν ἀρπακτικό πουλί, καὶ περιμένει νὰ τοῦ δοθῇ ἡ κατάλληλη εὐκαιρία γιὰ νὰ ὀρμήσῃ ἐπάνω τους καὶ νὰ τοὺς πάρῃ τὰ χαρτιά.

«Τώρα πού ἔχουν τὸ βάρος τοῦ νεκροῦ καὶ εἶναι κάπως

ξένοιαστοί, συλλογίζεται, τώρα πρέπει νὰ ὀρμήσω. Μὲ λίγες γροθιὲς θὰ τοὺς ξαφνιασῶ!»

Βάζει τὸ πιστόλι στὴν τσέπη του, σπρώχνει τὰ δυὸ χέρια του, σφίγγει τὶς γροθιὲς του καὶ ἐτοιμάζεται. Ἀναγκάζεται ὅμως νὰ μείνῃ ἀκίνητος σ' αὐτὴ τῆ θέσι. Οἱ ἀστυνομικοὶ σταμάτησαν μπροστὰ σ' ἕνα αὐτοκίνητο!

Ἀφίνουν τὸ νεκρὸ ἀντίπαλό τους μέσα καὶ μπαίνουν κι' αὐτοί. Τὸ μυαλό τοῦ Μπίλλ δουλεῦει μὲ ταχύτητα ἀστραπῆς. Ὡστόσο νὰ σκεφθῇ ὅμως τί θὰ ἀποφασίσῃ, τὸ αὐτοκίνητο παίρνει ἔμπρὸς καὶ ἀρχίζει σιγά - σιγά νὰ κυλάῃ

πάνω στην ασφαλτο του δημόσιου δρόμου...

Τόσοι κόποι, τόσες θυσίες και τόσα αίματα θα πήνε χαμένα; "Όχι, δεν μπορεί να πιστέψη πως νικήθηκε, πως έχασε τα μυστικά της βόμβας μέσα από τα χέρια του, την τελευταία στιγμή!

Πετάγεται με δυο πηδημάτα στο δρόμο και γονατίζει κάτω, στηρίζοντας το πιστόλι του στο βραχίονα του άριστερου του χεριού. Πατάει τη σκανδάλη μιά, δυό, τρεις φορές. Οί φωτεινές σφαίρες, μιά παλάμη πιο ψηλά από την ασφαλτο, προσπαθούν να βρουν τα λάστιχα του αυτοκινήτου. Δύσκολο πράγμα μέσα σ' αυτό το μουντό, το αδύνατο φως του φεγγαριού, μα δεν υπάρχει άλλη έλπίδα για τον Μπίλ. Τα παίζει όλα για όλα στην τύχη...

Και να που ή τύχη αυτή τη φορά του χαμογελά. "Ένα δυνατό «μπάμ» ακούγεται, που τον ξαφνιάζει και τον ίδιο! Τα φρένα του αυτοκινήτου βγάζουν έναν ήχο ανατριχιαστικό και οί ρόδες του παίρνουν μιά απότομη στρεφή. Το μικρό αυτοκίνητο χτυπάει πάνω σε μιά πέτρα με δύναμη, και ακολουθεί ένας πάταγος από σπασμένα τζάμια, και από ανθρώπινες φωνές.

Ο Μπίλ κρύβεται στην άκρη του δρόμου και άφίνει να περάσουν λίγα δευτερόλεπτα. "Έπειτα, βάζει το πιστόλι στην τσέπη του, σηκώνεται με προφύλαξη και προχωρεί

με θάρρος προς το σταματημένο αυτοκίνητο.

— Σάς συμβαίνει τίποτε; ρωτά πλησιάζοντας.

Οί αστυνομικοί μέσα σ' αυτή την αναταραχή τον κυττάζουν άνυποπτα και δεν του δίνουν μεγάλη σημασία. Προσπαθούν να γυρίσουν το αυτοκίνητο προς τα πίσω.

— Κλάταρε το πισινό λάστιχο!, λέει ο οδηγός. Ποιος ξέρει, θα το τρύπησε κανένα καρφί.

— Θα μπορέσουμε να ξεκινήσουμε; ρωτά άνήσυχος ο έπικεφαλής.

— Άδύνατον. "Έχει σπάσει ή μηχανή. Πρέπει να ζητήσουμε από την διεύθυνση να μάς στείλουν ένα άλλο αυτοκίνητο.

Ο Μπίλ, με τα μάτια τεταμένα, κυττάζει το κάθε τι μέσα στο τσαλακωμένο αυτοκίνητο. Θέλει να δη που βρίσκονται τα χαρτιά. Δεν υπάρχουν πουθενά. Μόνο ο έπικεφαλής τους έχει μιά πέτινη τσαντούλα κρεμασμένη στο λαιμό του.

«Έκει μέσα κρύβεται» το μυστικό της βόμβας!» συλλογίζεται και τα μάτια του άστράφτουν.

Δεν πρέπει τώρα να διστάση και να καθυστερήση ούτε λεπτό. Βγάζει με προφύλαξη το μικρό στιλετάκι που φέρνει επάνω του, άρπάζει θαρρετά το λουρί της τσάντας και, δίνοντάς του μιά, το κόβει!

"Ωσπου να συνέλθη ο έκπληκτος αστυνομικός, αυτός το έχει βάσει στα πόδια.

— Τὰ χαρτιά! Μοῦ πήρε τὴν τσάντα μὲ τὰ χαρτιά!

Οἱ ἄλλοι ἀστυνομικοὶ τὸν κυττάζουν σασιτισμένοι, χωρὶς νὰ καταλαβαίνουν τί συμβαίνει. Ὡσπου νὰ μπουῦν στὸ νόημα, ὁ Μπίλ ἔχει κάνει φτερά!

Σφίγγει τὴν τσάντα στὸ στήθος του καί, ὅσο θυμάται πῶς ἐκεῖ μέσα κρύβονται τὰ σχέδια τῆς βόμβας, τόσο πιὸ πολὺ τρέχει.

Θὰ πέρασε κάπου ἡμιση ὥρα, ὅταν κἀνοντας ἓνα μεγάλο κύκλο ἀντικρύζει μπροστά του τὸ ἐργοστάσιο. Δοκιμάζει μιὰ ἀνακούφισι καὶ μιὰ ἀνησυχία μαζί. Τί νὰ γίνονται τὰ χὰ οἱ φίλοι του; Ἐκεῖνος κατὰφερε νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸ δύσκολο ἔργον του. Οἱ ἄλλοι ὁμως;

Κατεβαίνει ὡς τὸ δέντρο, ὅπου βρίσκεται κρυμμένη ἡ βασίλισσα μαζί μὲ τὴν Πόλα καὶ τὸν Τόμ. Τῆ βρίσκει νὰ ξαγρυπνάει μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι. Ἡ κοπέλλα ἔχει συνέλθει καὶ τῆς κρατᾶ συντροφία ἐνῶ ὁ Τόμ δὲν νοιάζεται γιὰ τίποτε. Εἶναι κουλουριασμένος σὰν τεμπέλικο σκυλὶ καὶ κοιμάται μακαρίως.

Οἱ δυὸ γυναῖκες σηκώνουν μὲ ἀγωνία τὸ βλέμμα τους. Τὰ πρόσωπά τους φωτίζονται ἀπὸ χαρὰ κι' ἐτοιμάζονται νὰ τοὺ κάνουν χίλιες ἐρωτήσεις. Τοὺς προλαβαίνει καὶ μιλάει πρῶτος:

— Σ' αὐτὴ τὴν τσάντα βρίσκεται τὸ μεγάλο μυστικὸ τῆς πολιτείας σου, βασίλισσα! Ἐκινδύνεσα τόσες καὶ

τόσες φορές γιὰ νὰ τὸ πάρω ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς μας. Εἶμαι ὁμως εὐχαριστημένος, γιατί, δίνοντάς το στὰ χέρια σου, κατορθώνω νὰ σώσω τὸν κόσμο ἀπὸ τὴ μεγάλη συμφορὰ τοῦ τοῦ ἐτοίμαζε ὁ ὑπασπιστής σου μὲ τὸ Μέρβιν.

Ἡ βασίλισσα παίρνει τὴ μικρὴ τσαντούλα καὶ προσπαθεῖ κάτι: νὰ τοῦ πῆ, μὰ δὲν τὰ καταφέρνει. Ἡ μεγάλη συγκίνησι τῆς πνίγει τὸ λαϊμό καὶ τὴν κάνει νὰ χάνῃ τὰ λόγια τῆς. Τοῦ σφίγγει μονάχα τὸ χέρι, ἐνῶ ἀπὸ τὰ μάτια τῆς ξεκινοῦν δυὸ δάκρυα. Δυὸ δάκρυα εὐγνωμοσύνης. Δυὸ δάκρυα ἐνὸς μεγάλου «εὐχαριστῶ» γιὰ τὸν Κεραυνό. Γιὰ τὴν αὐτοθυσία του, τὴν τόλμη του, τὴ δύναμί του.

Ὁ Μπίλ ξαπλώνει δίπλα τους γιὰ νὰ ξεκουραστῆ λιγάκι. Τὰ πόδια του τὸν πονοῦν τρομερὰ καὶ νομίζει πῶς ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ θὰ χάσῃ τίς αἰσθήσεις του. Τόση κούρασι αἰσθάνεται.

Ἀφοῦ συνέρχεται λιγάκι, ἀρχίζει νὰ τοὺς διηγῆται μὲ λίγα λόγια πῶς κατώρθωσε νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ Μέρβιν μὲ τοὺς ἀνθρώπους του, πῶς τοὺς ἄρπαξε τὰ χαρτιά, πῶς τοῦ τὰ πήρε ἓνας ἐχθρὸς του καὶ πῶς στὸ τέλος κατὰφερε νὰ τὰ ξαναπάρῃ ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικούς. Οἱ δυὸ γυναῖκες τὸν κυττάζουν μὲ θαυμασμό, ἐνῶ ὁ Τόμ δυναμώνει τὸ ροχαλητό του δίπλα τους.

Ὁ Μπίλ, ἀφοῦ ξεκουράζεται, σηκώνεται ἐπάνω. Ἐχει ἓνα χρέος ἀκόμα νὰ ἐκτελέσῃ.

Είναι τὸ τελευταῖο χρέος του αὐτό. Νὰ βρῆ τὸ Λούντι μὲ τὸ δημοσιογράφο. Ἐτοιμάζεται νὰ ξεκινήσῃ γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσῃ κι' ἄλλους κινδύνους, ὅταν βλέπῃ νὰ διαγράφεται σὲ λίγη ἀπόστασι μιά σκιά. Στὴν ἀρχὴ ἕνας σπασμὸς ταραχῆς κλονίζει τὸ σῶμα του καὶ ἐτοιμάζεται νὰ βγάλῃ τὸ πιστόλι του. Ἡ ἀνησυχία του ὅμως φεύγει ἀμέσως. Εἶναι ὁ Λούντι πού ἔρχεται.

Ὅσο προχωρεῖ ὅμως, ὁ Μπίλ διακρίνει πὼς στὰ χέρια του κρατᾷ ἕνα ἀκίνητο σῶμα. Ἡ καρδιά του σφίγγεται ἀπὸ τὴ θλίψι καὶ τὴν ἀγωνία. Καταλαβαίνει πὼς ὁ Λούντι

φέρει στὰ χέρια του τὸ νεκρὸ δημοσιογράφο. Νεκρὸ τάχα ἢ πληγωμένον;

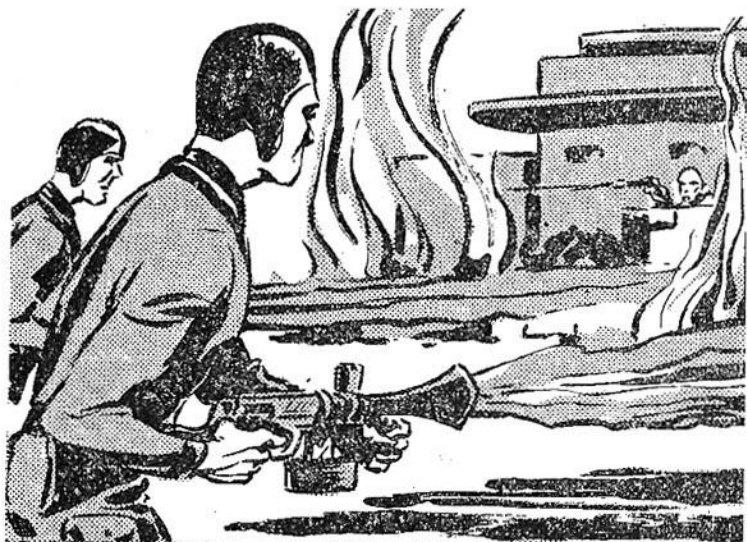
Φτάνει κοντὰ τους καὶ τὸν ἀφίνει κάτω. Εἶναι βαριά πληγωμένον.

— Ἐκανα ὀλόκληρη μάχη γιὰ νὰ τὸν πάρω ἀπὸ τὰ χέρια τους καὶ νὰ μπορέσω νὰ τοὺς ξεφύγω, τοὺς λέει ὁ Λούντι.

Ὁ Μπίλ σκύβει ἐπάνω του καὶ τοῦ χαιδεύει μὲ θλίψι τὸ χλωμό του πρόσωπο, ἐνῶ ἡ Λίνα πληροφορεῖ τὸ Λούντι γιὰ τὸν ἄθλο τοῦ μικροῦ Κεραυνοῦ, πού κατῶρθωσε νὰ πάρῃ μέσα ἀπὸ χίλιους δυὸ κινδύνους τὰ μυστικά τῆς βόμβας.

Κελῶνες ἀπὸ μαῦρο καπνὸ ὑψώνονται πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ οἱ ἄνθρωποι τρέχουν πανικόβλητοι.

Τεράστιες φλόγες ξεκινούν απ'τὰ παράξενα όπλα τών άστυνομικών

—“Όποτε ή βόμβα είναι στα χέρια μας; Ρωτῶ έκπληκτος εκείνος.

— Καί βέβαια! του άπαντῶ ή βασίλισσα. Τῶ χαρτιά βρίσκονται μέσα σ' αὐτή τήν τσαντούλα.

‘Ο Λούντι γυρίζει και κυττάζει τόν Κεραυνό.

— Είχα διαβάσει πολλά για τούς ήρωες του λείει, μα ποτε δέν πίστευα πῶς ένα παιδι δεκαπέντε χρονῶν θά μπορούσε νά τούς φτάσει και νά τούς ξεπεράσει άκόμη. ‘Η πολιτεία μας θά σε εύγνωμνή και θά σου στήση ένα άγαλμα.

‘Ο Μπίλ δέν άπαντῶει. Νοί ώθει κι' αὐτός μια μεγάλη χα

ρά, γιατί κατώρθωσε νά ξαναπάρη τὸ τρομερὸ όπλο ἀπὸ τὰ χέρια τῆς συμμορίας του Μέρβιν. Τὸν βασανίζουν ὅμως τόσες και τόσες σκέψεις άκόμα.

— Τί θά κάνουμε τώρα; ρωτῶ στὸ τέλος.

— Θῶ φύγουμε, άπαντῶ ή βασίλισσας. Δέν ἔχουμε καιμια ἄλλη δουλειά στην ‘Αμερική. ‘Η πολιτεία μας περιμένει νά τήν υπερασπίσουμε και νά τήν λυτρώσουμε ἀπὸ τὸ βραχνῶ του πολέμου και τῆς καταστροφῆς που τῆς ἐτοιμάζουν οί προδότες μου.

— Καί ὁ δημοσιογράφος; ρωτῶ ὁ Μπίλ.

— Θῶ τὸν πάρουμε κι' αὐ-

τόν μαζί μας. Έχουμε καθήκον νά τόν κάνουμε καλά, γιατί πολέμησε κι' αὐτός γιά μάς και γιά μάς πληγώθηκε.

Ξύπνησαν τόν Τόμ. Ζαλισμένος καθώς είναι ἀπό τόν ύπνο, δέν καταλαβαίνει τί γίνεται γύρω του κι' ἀρχίζει τίς γκρίνιες γιὰτί τόν ξύπνησαν.

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΟΥΣ ΒΥΘΟΥΣ

Η ΜΙΚΡΗ συντροφιά μέ τούς κουρασμένους και τούς πληγωμένους ἤρωες ξεκινά μέσα στή νύχτα γιά τὸ ταξίδι τοῦ γυρισμοῦ. Ὁ Μπίλ θέλει νά παρακαλέσῃ τὴ βασίλισσα νά τόν ἀφίση γιά νά δῆ τούς δικούς του, μὰ δέν τολμά. Ξέρει πὼς δέν θά τόν ἀφίση. Ὁ κίνδυνος τοὺς ἀπειλεῖ ἀκόμη και πρέπει νά προφυλαχτοῦν ὅσο μποροῦν. Ἡ ἀστυνομία θά ἔχη γίνει ἔξω φρενῶν μέ τὸ τελευταῖο ἐπίσῳδιο τῆς ἀρπαγῆς τῆς τσάντας.

Ὁ Λούντι παίρνει στήν πλάτη του τὸ δημοσιογράφο, ὁ Μπίλ τῆς βασίλισσα και ὁ Τόμ προσπαθεῖ νά βοηθήσῃ ὅσο μπορεῖ τὴν Πόλα. Τίς περισσότερες ὅμως φορές ἡ Πόλα τόν βοηθαεῖ νά περπατήσῃ, γιὰτί δέν μπορεῖ νά κρατήσῃ γιά πολὺ ὥρα τὰ μάτια του ἀνοιχτά.

— Γιὰτί ἔφυγες πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα πού σε εἶχα ἀφίσει; θυμάται νά τὴν ρωτήσῃ ὁ Μπίλ.

— Καθὼς περίμενα κρυμμένη, ἀρχίζει ἡ κοπέλλα, εἶδα ἓναν ἄντρα νά μπαίνει ἀπὸ τὴν

πόρτα τοῦ δωματίου πού δρισκόταν ἀριστερά μου και νά προχωρῇ. Στὴν ἀρχὴ δέν μποροῦσαι νά πιστέψω νά μάτια μου! Ὁ ἄντρας ἐκεῖνος ἦταν ὁ ὑπασπιστῆς τῆς βασίλισσας! Τὸ ξάφνιασμα δέν κράτησε. Κατάλαβα τὸ ρόλο τοῦ μεγάλου προδότη και σήκωσα τὸ πιστόλι μου. Ἡ πρώτη σφαῖρα δέν τόν χτύπησε και βρῆκε καιρὸ νά στρίψῃ και νά βγῇ ἔξω ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο.

Τότε ἀρχισε ἓνα ἄγριο κυνηγητὸ μέσα στὸν κῆπο. Κάποιος ἀπὸ τὴ συμμορία ὅμως ἦρθε ἀπὸ πίσω μου και μέ χτύπησε στὸ κεφάλι. Μὲ ἔδσαν και μέ ἔκλεισαν μέσα σὲ ἓνα δωμάτιο. Ὁ ὑπασπιστῆς μέ βασάνισε ὡρες ὀλόκληρες, μὰ στὸ τέλος κατάφερα νά τοὺς φύγω. Μὲ τὴ βοήθεια μιᾶς σκάλας, πού βρῆκα ἐντελῶς τυχαία, κατάρφερα νά πηδήσω ἔξω ἀπὸ τὴ μάντρα.

Τώρα ἀρχίζει ἡ βασίλισσα. Τοὺς λέει μέ ποιὸν τρόπο τὴν αἰχμαλώτισαν ἀπὸ τὴ παλάτι τῆς. Ὁ Ἄρκο εἶπε σὲ μιὰ ἀποστολὴ τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη ὅταν μπήκαν ξαφνικά τρεῖς ἄντρες στὸ δωμάτιό τῆς. Ἐκανε νά τοὺς φύγῃ, ὅταν κάποιος τὴν πυροβόλησε και τὴν τραυμάτισε. Ἀπὸ κεῖ και πέρα, δέν θυμόταν πὼς τὴν ἀνέβασαν στὴ γῆ και πού τὴν πήγαν.

Τώρα παίρνει τὸ λόγο ὁ Λούντι:

— Θὰ πᾶμε στήν κοντινὴ παραλία. Ἐσεῖς θὰ κρυφτῆτε

κάτω και γώ με το Μπίλ θα τρέξουμε ως το υποβρύχιο για να το φέρουμε σ' αυτά τα νερά. Πρέπει, πριν ξημερώσει, να έχουμε μηή μέσα.

Έτσι και έγινε. Η μικρή παρέα σταματάει κοντά στη θάλασσα, στο μέρος εκείνο όπου οι αστυνομικοί είχαν κυκλώσει τα παιδιά με τον Μέρβιν. Οι δυο γυναίκες με τον Τόμ κρύβονται μέσα σε κάτι πυκνούς θάμνους, ενώ ο Μπίλ με το Λούντι, ξεκινούν για να φτάσουν όσο πιο γρήγορα μπορούν στην άλλη ξημική ακτή όπου βρίσκεται το υποβρύχιο.

Παίρνουν ένα ταξί, που έτυχε να περνά από τον έρημικό δρόμο, και φτάνουν στην πολιτεία. Τους φαίνεται σαν ένα άπιθανο όνειρο ή καινούργια τους νυχτερινή και δραματική περιπέτεια. Το τραύμα του Μπίλ δεν είναι σοβαρό, μα τώρα που κρυσταλλίζεται αρχίζει να τον πονάει. Αφίουν το ταξί και, αφού βαδίζουν αρκετή ώρα, φτάνουν στην ακτή. Με τον μικρό ασύρματο ειδοποιούν τους ναύτες να βγούν στην επιφάνεια. Σε λίγο ο Μπίλ πατάει τα πόδια του μέσα στο υποβρύχιο και από τα στήθη του ξεφεύγει ένας αναστεναγμός ανακουφίσεως. Επί τέλους, αρχίζει να παίρνει ένα τέλος ή παράξενη περιπέτεια τους!

Πράγματι, έπειτα από μια ώρα, όλη η παρέα, με τη βασίλισσα, την Πόλα, τον Τόμ και τον δημοσιογράφο, βρίσκεται μέσα στο υποβρύχιο μακριά από κάθε κίνδυνο.

Πριν δώσει διαταγή ο Λούντι για να κατέβουν στο βάθος της θάλασσας, ο Μπίλ κυττάζει με κάποιο παράπονο τα φώτα της μεγαλύτερης πολιτείας του κόσμου, της Νέας Υόρκης, να τρεμοσβύνουν στον ορίζοντα... Ξεκινάει για την υπόγεια πολιτεία αφήνοντας πίσω του τους δικούς του, που δεν ξέρουν τίποτε ακόμη για την τύχη του... Όσο για τον Τόμ, τη στιγμή αυτή δεν συλλογίζεται πού πηγαίνει. Εκείνο που τον νοιάζει είναι να βρη ένα κρεβάτι για να ξεπλώσει και να συνεχίσει τον ύπνο του!

Το ταξίδι τους τελειώνει γρήγορα. Μέσα σε δώδεκα μόλις ώρες μπαίνουν ξανά μέσα στην υπόγεια χώρα. Τους υποδέχεται ο ίδιος ο Άρκο που κάνει σαν τρελλός από τη χαρά του. Μπαίνουν στα άτομικά αυτοκίνητα και ξεκινούν για την πολιτεία. Ο κόσμος έχει συγκεντρωθεί στην πλατεία και κλαίει από τη χαρά του για τη σωτηρία της αγαπημένης τους βασίλισσας. Έχουν στήσει μια λουλουδένια αψίδα και προσφέρουν στον καθένα από ένα μπουκέτο με μεγάλα τριαντάφυλλα. Ο Μπίλ γίνεται το αντικείμενο του ένθουςιασμού τους. Μόλις τον βλέπουν, ξεσπούν σε ζητοκραυγές, ενώ ξωπιώω του ο Τόμ, κορδώνεται και κείνος από χαρά και υπερηφάνεια. Σηκώνει το χέρι του δεξιά και άριστερα και χαιρετάει συνεχώς. Σε μια στιγμή όμως τον πιάνει αυτή η διαβολεμέ-

νη νύστα και κουνάει πότε έ-
δώ και πότε εκεί τὸ βαρὺ του
κεφάλι. Οἱ ἄνθρωποι τῆς ὑπό-
γειας πολιτείας ξεσποῦν τότε
σὲ ἀκράτητα γέλια.

Ἡ μικρὴ συντροφιά ἀνεβαί-
νει στὸ παλάτι. Οἱ γιατροὶ
τρέχουν νὰ προσφέρουν τὶς
ὑπηρεσίες τους στοὺς πληγω-
μένους και πῶς πολὺ στὸ δη-
μοσιογράφο πὺν δὲν ἔχει συ-
νέλθει ἀκόμη. Οἱ ἄλλοι, σα-
κισμένοι ἀπὸ τὶς συγκινήσεις,
ἀπὸ τὴν κούρασι και τὶς ἀγρύ-
πνιες, πέφτουν νὰ κοιμηθοῦν,
ἐνὼ μιὰ ὀλόκληρη φρουρὰ ἀπὸ
ἀστυνομικοὺς ἔχει κυκλώσει
τὸ παλάτι γιὰ τὴν ἀσφάλειά
τους.

* * *

Πρηνοῦν ἀκόμη μερικὲς ἡ-
μέρες. Τίποτε πρὸς τὸ παρὸν
δὲν ταραξεί τὴ ζωὴ τῆς πολι-
τείας. Ἡ βασιλισσα γίνεται
κάθε μέρα και πῶς καλά. Τὸ
ἴδιος και ὁ δημοσιογράφος,
πὺν οἱ σοφοὶ γιατροὶ τῆς πο-
λιτείας τὸν ἔκαναν νὰ σηκωθῆ
κιόλας ἀπὸ τὸ κρεβάτι του.
Μόλις ἀντικρύζει ὅλον αὐτὸ
τὸν παράξενο και ἄμορφο κό-
σμος τῆς ἀγνωστῆς γιὰ τοὺς
ἀνθρώπους πολιτείας, τὰ χά-
νει κυριολεκτικὰ! Κάθεται
και γράφει κάθε στιγμὴ τὶς
ἐντυπώσεις του γιὰ νὰ τὶς δη-
μοσιεύσῃ ἀργότερα στὴν ἔφη-
μερίδα του.

Ὁ Τὸμ τὸ ἔχει ρίξει στὸν
ὑπνο και στὸ φαγοπότι. Πὺν
τὸν χάνεις πὺν τὸν βρίσκεις,
ὅλο στὸ κρεβάτι του και
στὴν ἀποθήκη μὲ τὰ τρόφιμα.

— Καιρὸς ἦταν νὰ ἡσυχά-
σουμε πῶς μ' αὐτοὺς τοὺς σα-

τανάδες!, κάνει σὲ μιὰ στιγ-
μὴ ἐνὼ κατεβάζει πέντε-πέντε
τὶς ρόγες ἐνὸς σταφυλιοῦ,
πὺν ὁ χυμὸς του ξεπερνάει κι'
αὐτὸ τὸ νέκταρ τῶν ἀρχαίων
θεῶν.

— Νομίζεις πὺς ἡσυχάσα-
με; τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Μπίλ κου-
τώντας τὸ κεφάλι του.

— Γιατὶ ὄχι;

— Γιατὶ οἱ ἔχθροί μας ζοῦν
ὅλοι! Και ὁ ὑπασπιστής, και
ὁ Βάγκ και ὁ Μέρβιν!

ἈΝΟΙΧΤΗ ΕΠΙΘΕΣΙ

ΤΟ ΚΟΥΔΟΥΝΙ τοῦ ἄστυ-
μάτου πὺν ἔχουν στὸ
δωμάτιό τους κόβει στὴ
μέση τὴ συζήτηση. Ὁ Μπίλ
πατάει ἕνα κουμπὶ γιὰ νὰ ἀ-
κούσῃ. Τὸ πρόσωπό του μὲ
μιὰς σκοτεινιάζει και γυρίζει
ἀνήσυχος στὸ φίλο του.

— Τὸμ, ἐτοιμάσου! Και-
νούργιοι μεπελάδες μᾶς βρή-
καν! Φόρεσε γρήγορα τὴ ζώ-
νη μὲ τὸ πιστόλι σου.

— Δὲν εἶσαι στὰ καλά σου,
Μπίλ! Ἡ ὥρα εἶναι ὀκτώ!
Ἐπρεπε νὰ εἶχα πάρει τὸν
πρῶτο μου ὑπνο τώρα!

Ἀκριβῶς ἐκείνη τὴ στιγμὴ
μπαινει και ἡ Πόλα μέσα.
Βλέπει τὸν Μπίλ νὰ φορᾷ τὴν
ἀστυνομικὴ του ζώνη και τὸν
ρωτᾷ:

— Τί συμβαίνει Μπίλ;

— Οἱ ἔχθροί μας ἀρχισαν
ἀνοιχτὴ ἐπίθεσι! Μὲ εἰδοποιεῖ
ὁ Ἄρκο νὰ τρέξουμε στὴν ἀ-
στυνομία. Ἐμπρός, ὅλοι μα-
ζί!

Ὁ Τὸμ ἀναγκάζεται νὰ ση-
κωθῆ. Ὁχι πὺς δὲν θέλει νὰ

πολεμήση κι' αὐτὸς δίπλα στὸ φίλο του, μὰ ἔλα πού νυστάζει καὶ πού δὲν ἔχει ὄρεξι· γιὰ τίποτε! Τὰ βλέπει ὅλα θοὰ γύρω του μέσα ἀπὸ τὰ μισόκλειστα βλέφαρά του!

Μέσα σὲ τρία λεπτά, φτάνουν στὴν ἀστυνομία. Ἐκεῖ βρίσκουν πολλοὺς ἀστυνομικούς ὥπλισμένους μὲ ἄγνωστα γι' αὐτοὺς ὄπλα. Ὁ Ἄρκο δίνει διάφορες διαταγές στὸ Λούντι καὶ τὸν ἀφίνει πίσω μὲ μερικοὺς ἄντρες γιὰ νὰ φρουρήσουν τὸ παλάτι. Ἐπειτα, μὲ τοὺς τρεῖς μικροὺς φίλους καὶ τοὺς ὑπόλοιπους ἀστυνομικούς ξεκινάει.

— Ἐχουν κυριεύσει ἄρκε τὰ σπίτια καὶ τοὺς βάζουν φωτιά!, λέει στὸν Μπίλ. Ἡ ἀποπνιγὴ μας σύγκρουσις πρέπει νὰ εἶναι καὶ ἡ τελευταία. Τὸ ἔβαλαν πείσμα νὰ μᾶς ὑποτάξουν. Νὰ δούμε ποῖος θὰ νικήσῃ!

Μπαίνουν μέσα στὰ ἀτομικὰ αὐτοκίνητα καὶ σὲ λίγο φτάνουν στὴν ἄκρη τῆς πολιτείας, ὅπου τελειώνουν τὰ σπίτια. Κολώνες ἀπὸ μαῦρο καπνὸ ὑψώνονται πρὸς τὸν οὐρανὸ, ἐνῶ τὰ γυναικόπαιδα τρέχουν γιὰ νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὶς σφαῖρες καὶ τὴ μανία τῶν προδοτῶν, πού σκοτώνουν ὅποιον βροῦν μπροστὰ τους καὶ βάζουν παντοῦ φωτιά.

Οἱ ἀστυνομικοὶ παίρνουν θέσεις καὶ ἀρχίζει τὸ ἀθόρυβο τουφεκίδι. Οἱ ἐχθροὶ τους ἔχουν καὶ ἀμερικανικὰ ὄπλα, πού τὰ ἔχει φέρει ἡ συμμορία τοῦ Μέρβιν ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ. Ὁ σάλος τῆς μάχης ἀπλώ-

νεται γιὰ καλὰ. Ὁ Μπίλ δίπλα στὸν ἀνδρεῖο Ἄρκο πολεμáει σὰν ἀληθινὸς γίγαντας. Ὁ Τὸμ ἔχει κρυφτὴ πίσω ἀπὸ ἓνα σπίτι καὶ κάπου - κάπου σηκώνει τὸ τουφέκι του καὶ ρίχνει ψηλὰ στό... γάμο τοῦ καραγκιόζη! Εἶναι ἡ ὥρα του νὰ κοιμηθῇ καὶ τὰ μάτια του δὲν μποροῦν νὰ μείνουν ἀνοιχτά. Ἐτσι, πολεμáει μὲ κλειστὰ τὰ μάτια! Εὐτυχῶς πού ἔχει τὴν Πόλα δίπλα του καὶ τὸν σκουντάει κάθε τόσο!

Ἡ ἀτμόσφαιρα γεμίζει ἀπὸ τὶς φωνὲς καὶ τοὺς ἀλλαγμοὺς τῆς μάχης ἀπὸ καπνοὺς καὶ ἀπὸ λάμψεις. Σωστὸ πανδαμόνιο ξεχύνεται στὴν ἡσυχία καὶ ἀμέριμνη πολιτεία. Ἡ βασίλισσα, στὸ παλάτι, κάθεται μπροστὰ στὸ τηλεοπτικὸ τῆς μηχανήμα καὶ παρακολουθῇ ὅλη τὴν μάχη.

Οἱ ἄνδρες τῆς συμμορίας φαίνονται πὼς εἶναι περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς τοῦ Ἄρκο καὶ ἀπειλοῦν ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή νὰ τοὺς κυκλώσουν. Μπροστὰ σ' αὐτὸν τὸν κίνδυνο ἀναγκάζονται νὰ ὑποχωρήσουν. Τὰ σπίτια, ἓνα - ἓνα, παραδίδονται στὶς φλόγες!

— Τὰ φλογοβόλα σὲ ἐνέργεια!, διατάζει ὁ Ἄρκο σὲ μιὰ στιγμή.

Τεράστιες φλόγες ξεκινοῦν ἀπὸ τὰ παράξενα ὄπλα τῶν ἀστυνομικῶν, πού ξερονοῦν μιὰ κόκκινη φωτιά πού ξύνει κυριλλεκτικὰ τὴ γῆ καὶ δὲν ἀφίνει τίποτε στὸ πέρασμά της. Οἱ ἐχθροὶ τους ὁμως δὲν προ-

ούνται ούτε από τη φωτιά. Φορούν μια στολή από ένα χημικό μίγμα, που δεν αφήνει τη φλόγα να τους πλησιάσει. "Ετσι, προχωρούν σιγά - σιγά και η πολιτεία φαίνεται πως θα πέσει κάτω από τη θανάσιμη άπειλή τους.

"Η βασίλισσα προσπαθεί να δώσει θάρρος στους πολεμιστές της. Είναι τόσο λίγοι όμως, ώστε, όσο θάρρος κι' αν έχουν, λυγίζουν κάτω από τον πολυάριθμο στρατό του Βάγκ και του Μέρβιν, που διευθύνουν οι ίδιοι τη μάχη.

"Ο Μπίλ νοιώθει μια αληθινή πίκρα βλέποντας την όμορφη πολιτεία να γίνεται στάχτη και καπνός. Δεν μπορεί να πιστέψει πως ο Βάγκ θα είναι ο νικητής, και πως θα αναγκαστούν στο τέλος να του παραδοθούν. "Όχι, κάτι πρέπει να γίνει!

Μια ιδέα αστράφτει στο έξυπνο μυαλό του. Τρέχει κοντά στον Άρκο και κάτι του λέει. Εκείνος λάμπει από τη χαρά του και παίρνει τη βασίλισσα στον ασύρματο.

— Βασίλισσά μου, οι έγχρονοι είναι περισσότεροι από έμάς, της λέει, και δεν μπορούμε να τους κρατήσουμε με κανένα τρόπο. "Αν χρησιμοποιήσουμε τα άτομικά μας όπλα θα καταστραφούμε όλοι μαζί και όσοι γλυτώσουν θα τους πνίξει η θάλασσα.

— Μήπως έχεις υπ' όψιν σου να παραδοθούμε Άρκο;

— "Όχι! Θ' αφήσουμε ανοιχτή για λίγη ώρα την τρύπα της θάλασσας για να πλημμυ

ρίσει την πολιτεία μας το νερό, σε αρκετό ύψος. "Ετσι θα μπορέσουμε να τους κρατήσουμε! Άργότερα θα ξαναβγάλουμε το νερό!

"Η βασίλισσα συμφωνεί και δίνει διαταγή από έναν πομπό να ανεβούν όλοι στις τάρτσες των σπιτιών τους. "Ο Μπίλ τρίβει ευχαριστημένος τα χέρια του. Είναι δική του η ιδέα!

Ξαφνικά ένας απότομος και δυνατός θόρυβος, κάτι σαν μια απόκοσμη βουή, γεμίζει τη μεγάλη πολιτεία! Τα πολυβάλα και τα ντουφέκια σταματούν. "Όλοι τους προσπαθούν να μαντέψουν από που έρχεται αυτή η βουή, εκτός από τον Μπίλ τον Άρκο και τη βασίλισσα. "Ο Τόμ, που ταν ανάγκη να βρέχη και να ράτσα, ακούει το θόρυβο και αναρωτιέται μονάχος του.

— Μπα! Μπουμπουνίζει; Φαίνεται πως έχουμε πρωτοβρόχια! Μά... τί σόϊ ούρανό έχουν φτειάξει εδώ κάτω; "Ηταν ανάγκη να βρέχη και να μπουμπουνίξει όπως στο δικό μας ούρανό;

Σε λίγο όλοι καταλαβαίνουν τί συμβαίνει. Το όρμητικό νερό της θάλασσας χύνεται με όρμη μέσα από την τρύπα και προσπαθεί να πνίξει τα πάντα! Οι μηχανικοί που έπιβλέπουν την πίεσι του άερος κανονίζουν να χύνεται το νερό με λίγη όρμη γιατί, αν σταματούσαν τελείως την πίεσι του άερος, δεν θα έμνε τίποτε όρθιο μέσα στην πολιτεία!

Οι δρόμοι γεμίζουν νερά που όσο πηγαίνουν και ανεβαίνουν πιο ψηλά. Μαζί με τα νερά έχουν έρθει διάφορα ψάρια και τέρατα του βυθού! Είναι ένα θέαμα τρομακτικό και θεαματικό μαζί. Ο δημοσιογράφος, από το μπαλκόνι του παλατιού, παίρνει φωτογραφίες από τον ύπογειο αυτό κατακλιισμό και κάνει το σταυρό του για τα παράξενα πράγματα που βλέπει.

Οι αστυνομικοί και οι κάτοικοι της πολιτείας έχουν ανεβή όλοι ψηλά και κυττάζουν με φόβο και με θαυμασμό μαζί τη μαγία των νερών της θάλασσας που ανεβαίνουν επικίνδυνα ολοένα και πιο ψηλά. Οι στρατιώτες του Βάγκ, που δεν ξέρουν τί θα συμβή, το βάζουν στα πόδια, ενώ μερικοί προσπαθούν να ανεβούν στα σπίτια. Οι σφαίρες όμως των αστυνομικών τους αναγκάζουν να μείνουν στο χώμα. Σκληρές φρίκης ακολουθούν τότε. Μόνο όσοι ξέρουν γερό κολύμπι αγωνίζονται με το ρεύμα και κατορθώνουν να μείνουν στην επιφάνεια.

— Τόμ!, λέει σε μια στιγμή ο Μπίλ στο φίλο του. "Ερχεσαι" μαζί μου;

— Για που Μπίλ; Μήπως τρελλάθηκες; Δεν βλέπεις τί γίνεται κάτω; Θα μάς πνίξη όλους ή θάλασσα. Φαίνεται πως θα άνοιξε και μιιά τρύπα από την πολυκαρδία...

— Δεν υπάρχει φόβος να πνιγούμε, Τόμ, γιατί το νερό θα σταματήσει σε λίγο. "Ερχεσαι να λογαριαστούμε για

τελευταία φορά με τον Βάγκ και τους άλλους μας φίλους;

— "Ασφαλώς δεν είσαι στα καλά σου! Που θα βρούμε μ' αυτόν τον κατακλιισμό το Βάγκ;

— Πρέπει να σου κόβη, Τόμ! Ο Βάγκ με τους άλλους θα προσπαθήσουν να φτάσουν ως την είσοδο για να στοματήσουν το νερό προτού πνιγούν. Όλοι οι στρατιώτες τους. "Ελα μαζί μου λοιπόν, μιά και ξέρεις θαυμάσιο κολύμπι.

Οι δυο φίλοι πέφτουν μέσα στο νερό. Πίσω τους ακούν ένα τρίτο «μπλούμ». Είναι η Πόλα, που άκουσε τη συζήτησή τους.

— Κι' εγώ μαζί σας!, κάνει.

Προχωρούν με δυσκολία, γιατί το ρεύμα είναι αντίθετο στην πορεία τους. "Επειτα, πρέπει να έχουν τα μάτια τους τέσσερα από κανένα καρχαρία. Κολυμπούν ο ένας κοντά στον άλλο, ενώ από ψηλά, τα φώτα του λευκού ούρανού χτυπούν επάνω στο νερό και σκορπίζουν χίλιες παραμυθένιες ανταύγειες.

"Επειτα από πολύ κόπο, κατορθώνουν να φτάσουν κοντά στο μεγάλο κτίριο, δίπλα από τη δεξιαμενή του υποδρυχίου. Οι άνδρες που το φρουρούν τους βλέπουν και τους πλησιάζουν με μιιά λαστιχένια βάρκα. Τους βάζουν επάνω και μπαίνουν όλοι μαζί στο κτίριο. Βγαίνουν στα παράθυρα και κυττάζουν την τρύπα απ' όπου μπαίνει το νερό

Πίσω τους ακούγεται ο τρομακτικός θόρυβος της θάλασσας που χύνεται από την τρύπα.

της θάλασσας. 'Ο θόρυβος τους ξεκουφάνει και τὸ θέαμα ἔχει ἓνα τρομακτικὸ μεγαλεῖο!

— Ποῦ εἶναι ὁ Πατέρας μου, νά... χορτάση τὸ μάτι του ψάρια!, λέει ὁ Τόμ. Κάθε Κυριακὴ πήγαινε γιὰ ψάρεμα καὶ τὸ θράδυ μᾶς ἔφερνε τρεῖς μικρὲς σαρδέλλες ὅλες-ὅλες!

'Ο Μπίλ ἀφίνει τοὺς φίλους του νὰ κυτιάζουν τὸ μανιασμένο νερὸ τῆς θάλασσας καὶ βγαίνει σ' ἓνα ἄλλο παράθυρο. Εἶναι βέβαιος πὼς ὁ Βάγκ θὰ φτάση ὡς ἐδῶ... Εἶναι τόσο πολὺ βέβαιος, ὥστε σὲ λίγο, σὰν βλέπει τρία - τέσσερα σώματα νὰ κολυμποῦν πρὸς τὸ μέρος τους, δὲν ξαφνιαζε-ται.

— Τόμ!, φωνάζει. Οἱ φίλοι μας ἔρχονται!

Τὴν ἴδια στιγμή οἱ μηχανικοί παίρνουν διαταγὴ ἀπὸ τὴ βασίλισσα νὰ κλείσουν ξανὰ τὴν τρύπα. Τὰ μηχανήματα μὲ τὴν πίεσι τοῦ ἀέρα μπαίνουν σὲ ἐνέργεια. Ἀμέσως κατόπιν τὸ νερὸ σταμοπαίνει νὰ χύνεται στὴν ὑπόγεια πολιτεία.

'Ο Μπίλ δὲν ἀφίνει οὔτε στιγμή ἀπὸ τὸ μάτι του τοὺς τέσσερις ἄντρες ποὺ τοὺς πλησιάζουν κολυμπώντας. Τοὺς βλέπει νὰ πλησιάζουν τὸ κτίριο, καὶ νὰ μπαίνουν μέσα ἀπὸ τὴν πόρτα ποὺ ἔρχεται ὡς τὸ ὕψος τοῦ νεροῦ.

Τὰ παιδιὰ ἀφίνουν τὸ ἔργα στήριό μὲ τὰ μηχανήματα καὶ μπαίνουν σὲ ἓνα δεῦτερο διαμέρισμα. Ἀπὸ κεῖ κατεβαίνει

ἡ σκάλα. Κρύβονται καὶ οἱ τρεῖς τους στὴ γωνία καὶ περιμένουν.

Σὲ λίγο οἱ τέσσερις ἄντρες ἀρχίζουν ν' ἀνεβαίνουν μὲ προφύλαξι τὰ σκαλοπάτια. 'Ο ἕνας τους εἶναι ὁ Βάγκ ὁ δεύτερος ὁ ὑπασπιστής, ὁ τρίτος ὁ Μέρβιν καὶ ὁ τέταρτος ἓνας ἄγνωστος. Κρατοῦν πιστόλια στὸ χέρι καὶ εἶναι ἔτοιμοι γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο. Δὲν περιμένουν ὅμως τὴν παγίδα τῶν παιδιῶν. Νομίζουν πὼς μόνο τοὺς μηχανικοὺς θὰ συναντήσουν.

— Ψηλά τὰ χέρια!

Ξαφνιαζονται καὶ οἱ τέσσερις στὴν ἄγρια καὶ προστακτικὴ φωνῇ τοῦ Μπίλ. 'Ο τέταρτος κάνει νὰ σηκώσῃ τὸ πιστόλι, μὰ πιὸ γρήγορα ἡ Πόλα παιτάει τὴ σκανδάλη. Σὲ λίγο τὸ βαρὺ του σώμα κατακυκλάει στὶς σκάλες. Οἱ ἄλλοι τρεῖς ἀναγκάζονται νὰ συμμορφωθοῦν.

'Ο Μπίλ τοὺς κυτιάζει ἕναν - ἓνα μὲ περιφρόνησι. Ἔχει τώρα μπροστά του τοὺς τρεῖς καταχθόνιους ἐχθροὺς τῆς ἀνθρωπότητος! Τοὺς ἀνθρώπους ποὺ θέλησαν νὰ κατακτήσουν τὴ γῆ γιὰ νὰ κάνουν ὄλο τὸν κόσμον δούλους καὶ ὑπηρέτες τους!

— Μὲ νομίσατε γιὰ ἓνα ἀνίσχυρο καὶ δειλὸ παιδάκι τὸσον καιρὸ!, μιλάει ἀργὰ-ἀργὰ καὶ ἀποφασιστικὰ ἐνῶ τὸ βλέμμα του ἐξακολουθεῖ νὰ τοὺς κεραυνοβολῇ καὶ τοὺς τρεῖς. Νὰ ὅμως, ποὺ τὸ μικρὸ καὶ ἀνίσχυρο παιδί θὰ σᾶς τιμωρήσῃ γιὰ τὰ ἐγκλήματά

σας! Τὸ παιδί, ποὺ μέχρι τώρα δὲν ὑπολογίσατε καθόλου, γίνεται ὁ ὑπερασπιστὴς ὅλης τῆς ἀνθρωπότητας, καὶ θὰ τὴν σώσει ἀπὸ τὰ κακούργα σχέδια σας! Ἐσύ, Βάγκ, μαζί με τὸν ὑπασπιστή, προδώσατε μιὰ βασίλισσα γεμάτη καλωσύνη καὶ ἀγάπη καὶ μιὰ πολιτεία ὅπου βασιλεύει ἡ εὐτυχία καὶ ἡ δικαιοσύνη. Ἐσύ, Μέρβιν, πρόδοσες τὴν κυβέρνησι καὶ τοὺς νόμους τῆς πατρίδας μας. Ἐπρόδωσες ἀκόμη τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ κόσμου ποὺ εἶχε στὸ πρόσωπό σου. Ἦσουν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ καλοὺς ἐπιστήμονες κι' ἀντὶ νὰ προσφέρῃς τίς γνώσεις σου γιὰ τὸ καλὸ τῆς ἀνθρωπότητας, θέλησες νὰ γίνῃς τύραννος καὶ αὐτοκράτορας ὀλόκληρης τῆς γῆς! Ὁ Θεὸς ὅμως, δὲν σὰς, ἄφισε νὰ φτάσετε ὡς τὸ τέλος. Θὰ πληρώσετε αὐτὴ τὴ στιγμή ὅ,τι κακὸ ἔχετε κάνει ὡς τώρα. Πρὶν ὅμως σὰς τιμωρήσω ὅπως πρέπει, θὰ ἤθελα νὰ μάθω με ποιὸν τρόπο βγαίνατε ἀπὸ τὴν ὑπόγεια αὐτὴ χώρα ἐπάνω στὴ γῆ...

Ὁ ὑπασπιστὴς ἔχει χάσει τὸ θάρρος του κι' ἀρχίζει νὰ τρέμῃ. Εἶναι ὁ μόνος δειλὸς ἀπὸ τοὺς τρεῖς.

— Ὑπάρχει ἕνας ὑπόγειος δρόμος σ' ἕνα ἔρημο καὶ ἀκατοίκητο νησάκι, πολὺ μακριὰ ἀπὸ δῶ.

— Καὶ πῶς βγαίνατε τόσο γρήγορα;

— Πηγαίναμε ὡς τὴν ἔξοδο τοῦ ὑπόγειου δρόμου, στὸ νησάκι, με τὰ ἀτομικὰ αὐτο-

κίνητα. Ἐργαστήκαμε ὀλόκληρα χρόνια γιὰ νὰ φτειάξουμε αὐτὸν τὸν δρόμο, ποὺ ὀδηγεῖ ὡς τὸ νησάκι. Ἐκεῖ μὰς περιμένει πάντα ἕνα ὑποβρύχιο, ποὺ μὰς μεταφέρει στὴν Ἀμερική.

Ὁ Βάγκ με τὸν Μέρβιν κυττάζουν περιφρονητικά τὸ δειλὸ σύντροφό τους.

— Σὰς ζητῶ συγνώμη, ἰκετεύει ὁ ὑπασπιστὴς στὰ παιδιά, καὶ εἶμαι πρόθυμος νὰ ὑπηρετήσω με πίστι καὶ ἀφοσίωσι τὴ βασίλισσά μου καὶ τὴν πολιτεία μου.

Ὁ Μπιλ γελάει χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ.

— Καὶ ποιὸς μπορεῖ νὰ σοῦ ἔχη τώρα πιὰ ἐμπιστοσύνη; Ἐσύ εἶσαι ἐκεῖνος ποὺ ὠργάνωσε ὅλη αὐτὴ τὴ συμμορία, με πρωτοπαλλήκαρά σου τὸν Βάγκ καὶ με συνεργάτη σου τὸν Μέρβιν. Τώρα βρήκες καιρὸ νὰ μετανοιώσῃς; Εἶναι ἀργὰ ὅμως πιὰ. Ἐξ αἰτίας σου, χάθηκε τόσοσ καὶ τόσοσ κόσμος. Πρέπει νὰ πληρωθοῦν ὅλα αὐτὰ τὰ ἐγκλήματα!

— Κάτω τὸ πιστόλι!

Ὁ Μπιλ ἀκούει τὴ φωνὴ τοῦ Βάγκ καὶ ξαφνιαίνεται! Τὸν βλέπει νὰ κρατᾷ ἕνα πιστόλι στὰ χέρια του καὶ νὰ τὸν ἀπειλῇ. Ἀναγκάζεται νὰ πετάξῃ τὸ δικό του κατὰ γῆς. Τί ἔχει συμβῆ;

«ΕΤΟΙΜΟΙ!»

NΑ τί ἔχει συμβῆ: Ὁ Τόμ, ὁ αἰωνίως κοιμισμένος Τόμ, καθὼς κρατοῦσε κάτω ἀπὸ τὴν ἀπειλὴ

του πιστολιού του τὸ Βάγκ, ἔνοιωσε τὸ κεφάλι του νὰ βαραινῆ ἀπὸ τὴ νύστα, καὶ ἀνοίξε τὸ στόμα του γιὰ νὰ χασμουρηθῆ. Τὴν ἴδια στιγμή θέλησε νὰ δάλῃ τὴν παλάμη του μπροστὰ καὶ... τράβηξε τὸ χέρι ποῦ κρατοῦσε τὸ πιστόλι, γιὰ νὰ κλείσῃ τὸ ἀνοικμένον του στόμα. Ὁ πονηρὸς Βάγκ, ποῦ περιμένε ἀπὸ στιγμή μὴ σὲ στιγμή μιὰ τέτοια εὐκαιρία, τοῦ ἀρπάζε μέσα σὲ ἓνα δευτερόλεπτο τὸ πιστόλι.

Τώρα ἡ σκηνὴ ἔχει ἀλλάξει. Τὰ τρία παιδιὰ σηκώνουν τὰ χέρια ψηλὰ κάτω ἀπὸ τὴν ἀπειλὴ τοῦ Βάγκ καὶ τοῦ ὑπασπιστῆ, ἐνῶ ὁ Μέρβιν πηγαίνει νὰ ἀφοπλίσῃ τοὺς μηχανικούς ποῦ βρίσκονται στὸ διπλανὸ δωμάτιο καὶ δὲν ἔχουν ἀκόμα ἀντιληφθῆ τίποτα.

— Τώρα σὲ ἔχω στὰ χέρια μου, παιδί τοῦ Σατανᾶ! οὐρ λάξε! ὁ ὑπασπιστῆς. Τίποτε δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ σὲ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ μίσος μου. Ὅμως δὲν θὰ σοῦ κάνω τὴ χάρη νὰ σὲ σκοτώσω μὲ μιὰ σφαῖρα. Θὰ σὲ πνίξω μὲ τὸ ἴδιο τὸ νερὸ ποῦ ἔπνιξε τοὺς στρατιῶτες μου! Θὰ σὰς ἀφίσω κάτω ἀπὸ τὴν τρύπα καὶ θὰ λογοστέψω τὴν πίεσι τοῦ ἀέρα γιὰ νὰ χυθῆ ὅλη ἡ θάλασσα ἐπάνω στὰ κεφάλια σας! Ὡραῖος θάνατος, ἔ; Ἐμπρὸς λοιπόν! Ὅποιος δὲν ὑπακούσῃ, θὰ πεθάνῃ! Δὲν θὰ πεθάνῃ μὲ μιὰ σφαῖρα. Θὰ τοῦ τρυπήσω ὅλο τὸ κορμὶ γιὰ νὰ τὸν βασανίσω!

Στὴ σάλα τῶν μηχανικῶν ἀκούγονται φωνές. Ὁ Βάγκ

τρέχει γιὰ μιὰ στιγμή καὶ γυρνᾷ κατόπιν πίσω.

— Τὰ μηχανήματα εἶναι στὴ διάθεσί μας! λέει στὸν ὑπασπιστῆ.

— Μπροστά!, διατάζει ἐκεῖνος τὰ τρία παιδιὰ.

Κατεβαίνουν τὰ σκαλιὰ χωρὶς μιλιὰ. Ὁ Τὸμ καταλαβαίνει πῶς ἄλα αὐτὰ ἔγινον ἐξ αἰτίας του, μὰ... δὲν τόθελε κ' αὐτός, δὲν περιμένε νὰ τοῦ ὀρμήσῃ τόσο ξαφνικά ὁ Βάγκ.

Ἐπάνω στὸ νερὸ βρίσκονται δύο λαιστιχίνες βάρκες. Στὴν πρώτη μπαίνουν τὰ παιδιά, καὶ στὴ δεύτερη ὁ ὑπασπιστῆς μὲ τὸ Βάγκ. Καὶ οἱ δύο βάρκες κατευθύνονται πρὸς τὴ δεξαμενὴ. Σταματοῦν δίπλα τῆς καὶ ἀνεβαίνουν ἐπάνω. Εἶναι κλεισμένη μὲ ἓνα χοντρὸ σίδερο.

Τὰ πιστόλια τῶν δύο ἐχθρῶν τοὺς εἶναι καρφωμένα ἐπάνω τους καὶ τὰ παιδιὰ ὑπακούουν σὲ κάθε διαταγὴ τους. Τοὺς βάζουν καὶ τοὺς τρεῖς νὰ σταθοῦν κάτω ἀπὸ τὴν τρύπα τῆς θάλασσας. Ὁ Τὸμ σηκώνει τὸ βλέμμα του ψηλὰ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ κρατήσῃ ἓνα ἐπιφώνημα θαυμασμοῦ, παρ' ὅλο ποῦ ξερεῖ ὅτι σὲ λίγα λεπτὰ αὐτὴ ἡ τρύπα θὰ γίνῃ ὁ θάνατός τους. Τὰ γαλάζια νερὰ εἶναι γεμάτα πολυχρῶμα ψάρια ποῦ φτάνουν ὡς τὴν ἄκρη τοῦ νεροῦ, μὰ δὲν πέφτουν μέσα.

— Τὶ ὠραία θὰ... ψάρευε κανεὶς ἐδῶ μὲ κοιμάκι!, κάνει.

— Ἐτοιμοί; φωνάζει ὁ Μέρβιν ἀπὸ τὸ κτίριο τῶν μηχανημάτων.

‘Ο Μπίλ σταυρώνει τὰ χέρια του καὶ ἀνοίγει τὰ χεῖλη σὰ νὰ προσεύχεται.

— “Ετοιμοί!, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Βάγκ καὶ κάνει νὰ παραμερίση.

— Τουλάχιστον, δὲν μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς πῶ κάτι γιὰ τοὺς δικούς μου πρὶν πεθάνω; Παρακαλεῖ ὁ Μπίλ.

‘Ο Βάγκ στέκεται γιὰ μιὰ στιγμή σκεπτικῶς κι’ ἔπειτα τὸν πλησιάζει. Τὸ ἴδιο κάνει καὶ ὁ ὑπασπιστὴς στὸν Τόμ.

— Ποιὲς εἶναι οἱ τελευταῖες σου ἐπιθυμίες; ρωτᾷ ὁ δεῦτερος κοροϊδευτικὰ τὸν Τόμ.

— Νὰ πῆς στοὺς δικούς μου νὰ προσέχουν τὸν Φρίξ, νὰ τοῦ δίνουν τακτικὰ τὸ φαγητό του, νὰ τὸν βγάλουν περὶπατο καὶ νὰ τοῦ φοροῦν τὴ μουσούδα γιὰ νὰ μὴ δαγκώση κανέναν...

— Λοιπόν; ρωτᾷ ὁ Βάγκ τὸν Μπίλ καὶ καθρεφτίζεται στὰ μάτια του μιὰ ψυχρὴ εἰρωνία. Ποιὲς εἶναι οἱ τελευταῖες σου ἐπιθυμίες;

— Αὐτές!, λέει ὁ Μπίλ, καὶ σφίγγοντας τὸ χέρι του δίνει μιὰ ξαφνικὴ γροθιά στὸ ἀγκῶνι τοῦ ἐχθροῦ του.

Δίπλα του ὁ Τόμ, βλέποντας τὸν Βάγκ νὰ πέφτη, ἀψηφᾷ τὸ πιστόλι τοῦ ὑπασπιστῆ καὶ τὸν φιλοδωρῆ κι’ αὐτὸς μὲ μιὰ γερὴ γροθιά.

‘Η ἐπίθεσις τῶν παιδιῶν εἶναι τόσο ξαφνικὴ, ποὺ θὰ τὴν ζήλευαν καὶ οἱ ἀριστοτέχνες πυγμάχοι. ‘Η ἰδέα τοῦ θανάτου πολλὰς φορὲς ὀπλίζει τὸν

ἄνθρωπο μὲ μιὰ ξαφνικὴ καὶ πρωτοφανῆ ἐνεργητικότητα.

“Ὡς κι’ αὐτὸς ἀκόμη ὁ Τόμ, ποὺ ποτὲ ὡς τώρα δὲν αἰσθάνθηκε τὸ κεφάλι του ξεζαλισμένον ἀπὸ τὸν ὕπνο, σήκωσε σὰν ἑλατήριον τὸ χέρι του καὶ χτύπησε τὸν ὑπασπιστή.

Οἱ ἐχθροὶ τοὺς ποὺ δὲν πρόσλαβαν οὔτε τὴ σκανδαλίαν νὰ πατήσουν, βρίσκονται τώρα ξαπλωμένοι καὶ ἀνοίσθητοι πάνω στὸ ἀτσάλι ποὺ σκεπάζει τὴν πλωτὴ δεξαμενὴ. ‘Επάνω ἢ θάλασσα ἀγκομαχάει μὲ τὸν πιχτὸ καὶ ἀπειλητικὸ της θόρυβο, περιμένοντας ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή νὰ χυθῆ γιὰ νὰ πνίξη τὴν ὑπόγειαν πολιτείαν.

— “Ετοιμοί; Ἀκούγεται ξανὰ ἡ ἀνυπόμονη φωνὴ τοῦ Μέρβιν, μέσα ἀπὸ τὸ μεγάλο κτίριον.

— “Ετοιμοί! κάνει ὁ Μπίλ καὶ τραβῶντας τοὺς φίλους του μπαίνειν βιαστικὰ μέσα στὴ βάρκα καὶ τραβοῦν μὲ δύναμιν τὸ μικρὸ κουπί, γιὰ ν’ ἀπομακρυνθοῦν ὅσο μπορούν πρὸς τὸν ἀπὸ τὴν περιοχὴ τῆς δεξαμενῆς.

Οἱ ἀντίπαλοί τοὺς δὲν ἔχουν ἀκόμα συνέλθει. Σὲ λίγο ὁ καταρράκτης τοῦ νεροῦ θὰ τοὺς διαλύσῃ καὶ τοὺς δύο...

Οἱ τρεῖς φίλοι πλησιάζουν τὸ κτίριον, ὅταν πίσω τοὺς ἀκούγεται ὁ τρομακτικὸς θόρυβος τοῦ νεροῦ ποὺ ξεχύνεται μέσα... Αὐτὸ σημαίνει τὸ τέλος τοῦ Βάγκ καὶ τοῦ ὑπασπιστῆ...

ΤΟ ΤΕΛΟΣ
ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Η ΜΕΡΒΙΝ έχει συγκεντρώσει τους τεχνίτες και τους μηχανικούς του κτιρίου σε μία γωνία, και τους κρατεί ακίνητους κάτω από την απειλή του πιστολιού του. Άφου τράβηξε το μοχλό που ελάττωσε την πίεσι του αέρα για να όρμηση από την ανοιχτή τρύπα ή θάλασσα, βγαίνει ως το παράθυρο να δῆ. Βλέπει μία βάρκα να ξεκινάει από τη δεξαμενή και να πλησιάζη πρὸς τὸ κτίριο. Μέσα σ' αὐτὴ τὴ βάρκα ὅμως ἀντὶ γιὰ τὸν Βάγκ καὶ τὸν ὑπασπιστὴ, βλέπει τὰ τρία παιδιὰ! Στὴν ἀρχὴ δὲν πιστεύει τὰ μάτια του. Ἐπειτα, καταλαβαίνει πὼς τὸν ἀπειλεῖ ὁ κίνδυνος τοῦ θανάτου ἀπὸ τὸ τρομερὸ παιδί, τὸν Κεραυνό, καὶ ἀποφασίζει νὰ δώσῃ μιά βουτιά στὸ νερὸ ἀπὸ τὸ ψηλὸ παράθυρο. Εἶναι ἡ μόνη σωτηρία πού του ἀπομένει...

Ὅταν πρῶτος ὁ Μπίλ καὶ κατόπιν οἱ δυὸ φίλοι του μπαίνουν στὸ διαμέρισμα τῶν μηχανημάτων, βρίσκουν τοὺς μηχανικοὺς νὰ πλησιάζουν τὰ μηχανήματά τους γιὰ νὰ σταματήσουν τὸ τρέξιμο τοῦ νεροῦ, ἐκὼς δυὸ - τρεῖς κυττάζουν ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο.

— Πού εἶναι ὁ Μέρβιν; ρωτᾷ ἀνυπόμονα ὁ Μπίλ.

Κάποιος τοῦ δείχνει μὲ τὸ χερί κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο.

— Πῆδησε ἔξω καὶ ἔγινε ἄφαντος, τοῦ ἀπαντᾷ.

Ὁ Μπίλ σκύβει μὰ δὲν δι-

ακρίνει τίποτε ἐπάνω στὴ λαμπερὴ ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ.

— Θὰ πνίγηκε!, κάνει ὁ Τόμ.

— Ἀμφιβάλλω πολὺ, Τόμ! Οἱ σατανάδες εἶναι ἐφτάψυχοι σὰν τὶς γάτες. Φοβάμαι πὼς θὰ ἔχη ἀπομακρυνθῆ ἄρκετὰ καὶ δὲν θὰ τὸν προλάβουμε.

— Καὶ πού θὰ πάη στὸ κάτω - κάτω;

— Ἐ' ἀποφασίση νὰ φύγῃ μόνος του γιὰ τὴν Ἀμερικὴ ἀπὸ τὴν ἔξοδο πού μόνο ἐκεῖνος ξέρει.

Ὁ Μπίλ ζητᾷ ἕναν ἀσύρματο καὶ ἐπικοινωνεῖ ἀμέσως μὲ τὴ βασίλισσα. Τῆς ἀναφέρει γιὰ τὸ τέλος τοῦ Βάγκ καὶ τοῦ ὑπασπιστῆ, καὶ τὴν πληροφορεῖ πὼς ὁ Μέρβιν κατάρθωσε νὰ τοὺς ξεφύγῃ. Ἡ βασίλισσα τοῦ ἀπαντᾷ πὼς θὰ στείλῃ τὸ Λούντι νὰ ἐρευνησῇ τὰ ὑπόγεια τῆς συμμορίας μήπως τὸν προλάβῃ καὶ τοῦ σταματήσῃ τὸ δρόμο γιὰ τὴν ἔξοδο. Θὰ στείλῃ ἐπίσης τὸν Ἄρκο γιὰ νὰ βγῆ μὲ τὰ παιδιὰ στὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας καὶ νὰ προσπαθήσῃ νὰ βρῆ τὸ ἔρημο μικρὸ νησάκι.

Ὁ Μπίλ περιμένει λίγη ὥρα, ὥσπου φτάνει ὁ Ἄρκο. Ἐκεῖνος δίνει διαπαχὴ στοὺς μηχανικοὺς νὰ ἐτοιμάσουν τὸ ὑποβρύχιο κι' ἔπειτα νὰ τραβήξουν τὸ νερὸ μὲ τὶς μεγάλες σωλῆνες καὶ νὰ τὸ ρίξουν πάλι στὴ θάλασσα.

Σὲ λίγη ὥρα, ὁ Ἄρκο μὲ δύο ναῦτες καὶ μὲ τοὺς τρεῖς φίλους, βγαίνουν μὲ τὸ ὑποβρύχιο, ἔξω στὴ θάλασσα. Ἡ

ἀποστολή τους αὐτὴ γιὰ τὴν ἀνακάλυψι τοῦ Μέρβιν πρέπει νὰ εἶναι ἡ τελευταία.

— Δὲν τὸν ἀφίνουμε ἡσυχο; λέει σὲ μιὰ στιγμή ὁ Τόμ πού τὸν κούραισε ὅλη αὐτὴ ἡ ἀπροσδόκητη καὶ ἐπικίνδυνη περιπέτεια. Τί θὰ μporέση νὰ μᾶς κάνη;

— Ὁ Μέρβιν εἶναι τρελ-λός, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Ἄρκο, καὶ δὲν θὰ ὑποχωρήσῃ μπροστὰ σὲ τίποτε. Εἶναι ἀποαστισμέ-νος νὰ κατακτήσῃ τὸν κόσμο καὶ θὰ μεταχειριστῇ κάθε μέ-σο. Εἶναι καθήκον μας νὰ τὸν συλλάβουμε, γιὰ νὰ μὴ τὸν ἀ-φίσοιμε νὰ καταστρώσῃ καὶ ἄλλα ἐγκληματικὰ σχέδια.

— Τὸ ἐρημικὸ νησάκι ἀπέ-χει πολὺ ἀπὸ δῶ; ρωτᾷ ὁ Μπίλ.

Ὁ Ἄρκο σηκώνει τοὺς ὤ-μους. Αὐτὸ σημαίνει πὼς δὲν ξέρει τὴν τοποθεσία τοῦ νη-σιοῦ.

Τὸ ἀτσάλινο ὑποβρύχιο ἀρχίζει νὰ κάνη μεγάλες βόλ-τες γύρω στὸν ὀρίζοντα τῆς θάλασσας. Οἱ ἄνδρες τοῦ κυτ-τάζουν τὸν μικρὸ καθρέφτη πού βρίσκεται πάνω στὸ τρα-πέζι, καὶ πού δείχνει τὴν ἐπι-φάνειά της, προσπαθώντας νὰ ἀνακαλύψουν κανένα σημάδι. Εἶναι βράδυ, τὸ σκοτάδι τοὺς ἐμποδίζει νὰ διακρίνουν καθα-ρά. Στὸ μηχανισμό τοῦ ραν-τάρ - πού ἡ ὑπόγεια πολιτεία ἔχει ἀνακαλύψει πρὶν ἀπὸ χι-λιάδες χρόνια — στηρίζουν ὅ-λες τὶς ἐλπίδες τους γιὰ τὴν ἀνακάλυψι τοῦ νησιοῦ.

— Πρέπει νὰ εἶναι πολὺ

μικρὸ νησάκι, τοὺς ἐξηγεῖ ὁ Ἄρκο. Ἴσως κανένας μεγάλ-ος σκόπελος.

Οἱ κύκλοι τοῦ ὑποβρυχίου ὅσο πηγαίνουν καὶ μεγαλώ-νουν. Ἀρχίζει τώρα νὰ φωτί-ζῃ καὶ σὲ λίγο ὁ λαμπρὸς ἡ-λιος ἀρχίζει νὰ ἀνατέλλῃ χο-ροπηδώντας πάνω στὰ κύμα-τα τοῦ ὀρίζοντα.

— Στὸ ραντάρ ἦρθαν φω-τεινὰ κύματα!, λέει ξαφνικά ὁ αὐτῆς πού εἶναι καρφωμέ-νος μπροστὰ στὸ μηχανήμα-του.

Ὁ Ἄρκο τρέχει κοντὰ του. Κυττάζει γιὰ μιὰ στιγμή, κά-νει κάτι ὑπολογισμούς σὲ ἓνα χαρτί καὶ στὸ τέλος λέει στὸν Μπίλ:

— Πρόκειται γιὰ κάποιο ὑ-ποβρύχιο.

— Λὲς νὰ εἶναι τοῦ Μέρβιν;

— Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε σὲ λι-γάκι. Θὰ τὸ πλησιάσοιμε καὶ θὰ καταλάβοιμε σὲ ποιοῦ κρά-τος ἀνήκει.

Τὸ ὑποβρύχιο τους παίρνει μιὰ ἀπότομη στροφή καὶ με-γαλώνει τὴν ταχύτητά του. Ἀ-κολουθεῖ τὰ ἴχνη τοῦ ἄλλου ὑ-ποβρυχίου πού, ὅπως φαίνεται, τρέχει κι' αὐτὸ μὲ τὴν πιὸ με-γάλη του ταχύτητα. Δέκα λε-πτὰ κρατᾷ αὐτὸ τὸ κυνηγη-τό. Στὸ τέλος, ὅσο πλησιάζ-ουν, τόσο διακρίνεται καθα-ρότερα τὸ ὑποβρύχιο. Εἶναι μικρὸ, μὰ πολὺ ταχύ.

— Σταμάτησέ το!, διατά-ζει ὁ Ἄρκο τὸ δεύτερο αὐτῆ.

— Μὲ ποιὸν τρόπο; ρωτᾷ περίεργα ὁ Μπίλ.

— "Ας είναι καλά ή μαγνητική πλάκα που υπάρχει στο επάνω μέρος του υποβρυχίου μας, Κεραυνέ! Μπορεί να κρατήσει ακίνητο και το μεγαλύτερο θωρηκτό!

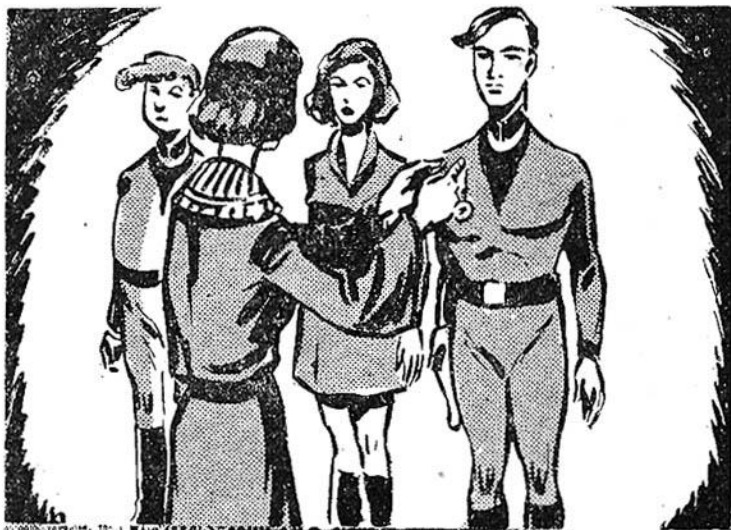
Το ξένο υποβρύχιο μένει ξαφνικά στον τόπο, ενώ το δικό τους πλησιάζει έλο και πιο πολύ κοντά του. 'Ο "Αρκο κυττάζει επίμονα πάνω στον καθρέφτη ενώ το χέρι του ακουμπάει σε ένα μικρό μοχλό. 'Ο Μπίλ σκύβει κι' αυτός για να δη. Διακρίνει ένα μαύρο υποβρύχιο με τόν μικρό του πυργίσκο, ακίνητο, σαν να μην έχει ζωή μέσα του. Ξαφνικά όμως, κάτι ξεκινά από το μπροστινό μέρος του, και κατευθύ-

νεται όλοταχώς προς το δικό τους. Είναι ένα πράγμα που μοιάζει σαν δελφίни. Για δελφίни το πέρασε στην αρχή ο Μπίλ, μα κοπάλαβε άμέσως το λάθος του.

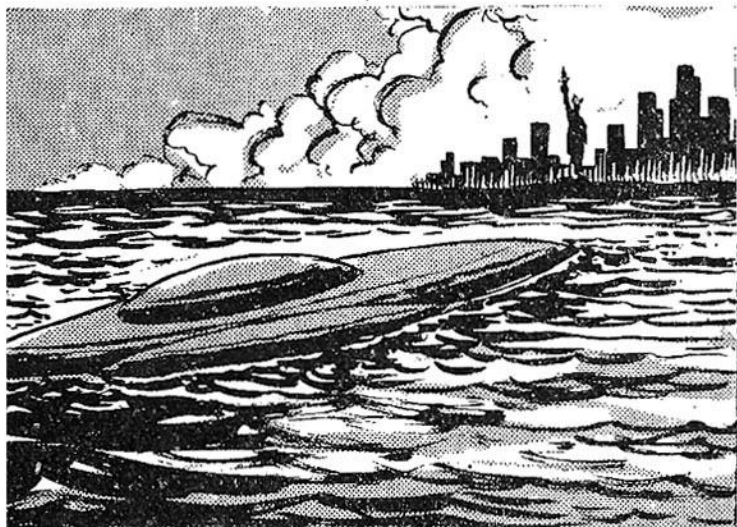
— Τορπίλλα!, φωνάζει με όλη του τη δύναμη.

'Ο "Αρκο δέν ξαφνιάζεται. Κατεβάζει το μοχλό. Με μιάς ή τορπίλλη αλλάζει δρόμο, και αρχίζει να ανεβαίνει προς την επιφάνεια. Το ίδιο γίνεται και με μιά δεύτερη που τους στέλνει το ακίνητο υποβρύχιο.

— Τώρα είμαι βέβαιος πως εκεί μέσα βρίσκεται ο έχθρός μας!, κάνει ο "Αρκο και πλη-

'Η βασίλισσα καρφισώνει ένα χρυσό παράσημο στο στήθος του Κεραυνού.

Το υποβρύχιο της παράξενης πολιτείας ταξιδεύει για τη Ν. Υόρκη σιάζει το μηχάνημα του ασυρμάτου.

Πατάει κάτι κουμπιά, συνδέει μερικά καλώδια και στο τέλος αρχίζει να μιλάει.

— Σε ποιόν ανήκει το υποβρύχιο;

Κοιμιά άπάντησι.

— Αν δεν άπαντήσετε σε δυο λεπτά, θα σας τινάξω στον άέρα!, άπειλει.

— Άγγλικό!, άκούγεται μιά φωνή.

— Άνεβήτε στην έπιφάνεια σύντομα. Θέλω να μου δείξετε τὰ χαρτιά σας και να έρευνήσω το υποβρύχιο σας.

Καθώς μιλάει ό Άρκο, σηκώνει με το άριστερό του χέρι ένα πανί που σκεπάζει ένα καθρέφτη. Ό Μπίλ σκύβει να κυττάξη. Έκείνο που βλέπει τον κάνει να εξαφανιστή λιγάκι. Μέσα στον καθρέφτη βλέπει το πλήρωμα του υποβρυχίου που βρίσκεται λίγο μακριά τους. Κι' άνάμεσα στο πλήρωμα διακρίνει τη μορφή του Μέρβιν!

Τόν δείχνει στον Άρκο. Έκείνος χαμογελάει και άφίγει τον ασύρματο. Φτάνει στα μηχανήματα κι' αρχίζει να μανουβράρη το υποβρύχιο τους, άπομακρύνοντας το άπό το άλλο.

— Η βασιλεία του τράμου και της άδικίας, λείει στον Μπίλ, που βρίσκεται δίπλα του, θα τελειώση αυτή τη

στιγμή. Με τὸ πάτημα αὐτοῦ τοῦ κόκκινου κουμπιού, τὸ ὑποβρύχιο θὰ γίνη χίλια κομμάτια! Είναι πολὺ τρομερὸ πράγμα νὰ στέλνης στὸν Ἄδη ἀνθρώπους, ὅμως αὐτὴ τὴ στιγμή δὲν ἔχω καιμιὰ τύψι. Τὸ χέρι μου, εἶναι τὸ χέρι τῆς ἀνθρώπινης καὶ τῆς θείας δικαιοσύνης. Ὁ Μέρβιν θέλησε νὰ κατακτήσῃ τὸν κόσμον μὲ μιὰ συμμορία παλιανθρώπων, γιὰ νὰ σκορπίσῃ τὴν φρίκη καὶ τὸ θάνατο παντοῦ. Πρέπει νὰ τιμωρηθῇ ὅπως τοῦ ἀξίζει.

Τὸ μεγάλο του δάχτυλο πατάει ἀποφασιστικὰ τὸ κόκκινο κουμπάκι. Ὁ Μπὶλ δὲν προλαβαίνει νὰ φτάσῃ στὸν καθρέφτη καὶ νὰ κυττάξῃ. Ὅταν πλησιάζει δὲν βλέπει τίποτε πιά, παρὰ μιὰ θολὴ κι' ἀγριεμένη θάλασσα, ποὺ βουίζει παράξενος καὶ τρομερὰ, λὲς καὶ τὴν ἀνακάτεψε ἡ τρίαινα τοῦ φοβεροῦ Ποσειδῶνα! Ὁ Μέρβιν δὲν ὑπάρχει πιά. Ἡ περιπέτεια τῆς φρίκης καὶ τοῦ θαύτου τελείωσε!

* * *

Ο ΤΑΝ τὸ ὑποβρύχιο ξαναμπήκε στὴ δεξιαμενὴ τῆς ὑπόγειας πολιτείας, τὰ νερά, ποὺ τὴν πλημμύριζαν πρὶν λίγες ὥρες, εἶχαν τραδηχτῆ ὄλα. Στους δρόμους δὲν ὑπῆρχαν τώρα παρὰ φύκια καὶ ἄφθονα ψάρια.

Τὰ τρία παιδιά, μαζί με τὸν Ἄρκο, μπαίνουν στὸ ἀτομικὸ αὐτοκίνητο καὶ φτάνουν στὸ παλάτι ἀπὸ τὸν ἐναέριο δρόμο. Κάτω στὸ μεγάλο κά-

μπο, οἱ ἀγρότες ἔρριχναν μιὰ σκόνη στὰ δέντρα γιὰ νὰ ἐξουδετερώσουν τὴν ἀλιμύρα ποὺ τοὺς ἀφῆσε ἡ θάλασσα καὶ νὰ μὴ καταστραφοῦν. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τῆς πολιτείας εἶχαν ξεχυθῆ σὰν μυρμηγκία ἔξω ἀπὸ τὰ σπίτια τους καὶ δούλευαν γιὰ νὰ φτιάξουν ὄ,τι κατὰστρεψε ἡ μανία τοῦ νεροῦ, καὶ ἡ μανία τῶν προδοτῶν.

Ἡ βασίλισσα ὑποδέχεται τοὺς νικητὲς μὲ χαρὰ καὶ ἐνθουσιασμό. Βρίσκεται μαζί με τοὺς δώδεκα σοφοὺς μέσα στὴ μεγάλη σάλα τοῦ παλατιοῦ, καθισμένη στὸ χρυσοῦ τοῦ θρόνου.

— Ἀποφασίσαμε νὰ στήσουμε τὰ ἀγάλματά σας στὴν πλατεία!, τοὺς λέει. Τοῦ Ἄρκο, τοῦ Λούντι, τῆς Πόλαι, τὸ δικό σου, Κεραυνέ, καὶ τοῦ Τόμ.

— Καὶ τὸ δικό μου; κάνει ὁ Τόμ χοροπηδώντας ἀπὸ τὴ χαρὰ του.

— Ναί, καὶ τὸ δικό σου!

— Θὰ μ' ἀφήσετε νὰ τὸ πάρω στὴ Νέα Ὑόρκη γιὰ νὰ τὸ δείξω στοὺς φίλους μου; Θὰ σκάσουν ἀπὸ τὴ ζήλεια τους!

— Ὅχι, Τόμ, τὸ ἀγαλμά σου μαζί με τὰ ἄλλα τέσσερα, θὰ στολίσῃ τὴ μεγάλη μας πλατεία, γιὰ νὰ δείχνῃ σ' ὄλες τὶς γενεὲς ποὺ θ' ἀκολουθήσουν, πόσο ἐκτιμοῦμε τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ ἔχουν προσφέρει κάτι καλὸ στὴν πολιτεία μας.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, μπαίνει ὁ δημοσιογράφος μέσα στὴ σάλα. Ἀγκαλιάζει τοὺς δύο

πατριώτες του και ρωτάει τη βασίλισσα.

— Πότε θα φύγουμε για τη Νέα Ύορκη;

— Άκόμα δεν μπορούμε να σάς πούμε τίποτε. Τò συμβούλιο τών σοφών θ' άποφασίση άν θα φύγετε ή θα μείνετε. Γι' αυτό μάς βλέπετε έδω; "Αν τò συμβούλιο άποφασίση να μείνετε, τότε με κανένα τρόπο δεν θα ξαναγυρίσετε στα σπίτια σας.

Τά δυò παιδιά, μαζί με τò δημοσιογράφο, φεύγουν άπό τη σάλα με σκιμμένο τò κεφάλι άπό τη θλίψη.

— Δεν είναι και άσχημα έδω, λέει σε μιá στιγμή ó δημοσιογράφος. Θα έμενα εύχαρίστως, άλλá, άν θέλω να ξαναγυρίσω στη Νέα Ύορκη, είναι για να δημοσιεύσω πρώτος στην έφημερίδα μου, τη συνταρακτική είδησι για τη χαμένη πολιτεία και τόν κίνδυνο που άπειλούσε τόν κόσμο άν ή βάμβα «Υ» έμενε στα χέρια τού Μέρβιν.

— Έγώ θέλω να γυρίσω στο σπίτι μου για να χορτάσω τόν ύπνο, συνεχίζει ó Τόμ. Μόνο που φοβάμαι έκείνον τò διοικητή που μελάνωσα στην άστυνομία... Μάλις με δὴ θά με κλείση στα κρατητήρια.

Ό Μπίλ δεν λέει τίποτε. Κυττάζει τὴν Πόλα που έρχεται πίσω τους. Τò πρόσωπό της είναι μελαγχολικό. Φοβάται πώς θα χάση τούς δυò φίλους της, που πέρασαν μαζί τóσους και τóσους κινδύνους. Κυττάζει πότε τò έξυπνο πρό

σωπο τού Μπίλ με τὰ σπινθηροβόλα μάτια, και τότε τò καλοκάγαθο και αιώνιως νυσταγμένο τού Τόμ και με κόπο συγκρατεί τὰ δάκρυά της. "Αν οί δυò φίλοι της ξαναγυρίσουν στην Άμερική, θα μείνη μονάχη της!...

Περνούν ακόμη μερικές ήμέρες. Οί δυò φίλοι βρίσκουν άρκετò καιρό να ξεκουραστούν και να γνωρίσουν πιò καλά τις όμορφίες τής μεγάλης πολιτείας και τὰ θαύματα τής έπιστήμης τών ανθρώπων, που ξεχασαν τὴ γὴ και δημιούργησαν έναν άνώτερο πολιτισμό μέσα στα έγκατά της.

Ό τρόμος και ή άπειλή τού θανάτου, που είχαν άπλώσει τὰ φτερά τους για άρκετές μέρες πάνω στην ησυχη πολιτεία με τούς καλούς και άγαθούς ανθρώπους της, έχουν σβύσει πιá. Τò ζωογόνο φως τού τεχνητού ούρανού κάνει τὰ σπίτια, τὰ πάρκα και τούς δρόμους να φαντάζουν σαν παραμυθένια. Η ζωή ξαναπαίρνει τόν ευχάριστο ρυθμό της, όπως πριν.

Σήμερα είναι ήμέρα μεγάλης χαράς. Όλοι οί κάτοικοι τής πολιτείας έχουν συγκεντρωθὴ έξω άπό τò παλάτι και γεμίζουν τὴν πλατεία με τόν ευθυμο τόνό τών τραγουδιών τους και με τὴν όμορφία τών πολυχρωμων ρούχων που φορούν. Σημαίτες και χρωματιστά χαρτιά κυματίζουν παντού.

Η πολιτεία έχει γιορτασι

κή ἄφι. Σήμερα θα παρασημοφορήση για ἄλλη μιὰ φορά τούς ἥρωές της, πού ἐγωνίστηκαν γιὰ νὰ τὴν σώσουν ἀπὸ τὴν κοίταιστροφή, πού τῆς ἐτοίμαξε ὁ ὑποπίστιης τοῦ Βάγκ με τούς ἄλλους προδότες.

Τὰ μικρὰ κοριτσάκια ἔχουν ντυθῆ στὰ λευκά καὶ τὰ ἀγόρια τῶν σχολειῶν στὰ μπλέ. Ἡ μπάντα τῆς πολιτείας παίζει συνέχεια ὁμορφους πεταχτοὺς σκοποὺς. Σὲ λίγο, φτάνουν οἱ δώδεκα σοφοὶ καὶ κάθονται στὶς θέσεις τους, γύρω ἀπὸ τὸ θρόνο τῆς βασίλισσας. Πίσω ἀπὸ τούς σοφοὺς ἔρχονται οἱ ἥρωες. Εἶναι ὁ Ἄρκο, ὁ Λούντι, ὁ Μπίλ, ὁ Τόμ καὶ ἡ Πόλα. Τὸ πλῆθος τούς ὑποδέχεται με ζητωκραυγὲς καὶ χειροκροτήματα, πού ὑψώνονται ὡς τὸν οὐρανό. Κοντὰ στοὺς πέντε πρῶτους, ἀκολουθοῦν καὶ ἀρκετοὶ ἀστυνομικοὶ τῆς ὑπόγειας χώρας, πού πήραν μέρος σὲ ἀρκετὲς μάχες καὶ ἀποστολές. Παίρνουν θέσι ἀπέναντι στοὺς σοφοὺς καὶ περιμένουν.

Εἶναι οἱ ἥρωες πού θὰ τιμηθοῦν με τὸ παράσημο. Καὶ πάνω ἀπὸ ὅλους τούς ἥρωες, θὰ τιμηθῆ ἰδιαίτερα ὁ Μπίλ, ὁ Κεραυνός, ὅπως τὸν ξέρουν ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς πολιτείας.

Ἡ μπάντα ἀρχίζει ἕναν καὶ νούργιο σκοπό. Ἔρχεται ἡ βασίλισσα. Εἶναι κατάλευκα ντυμένη, με μακρυὰ ἐπίσημη στολή. Ὅλοι σηκώνονται ὀρθιοί. Πηγαινέι στὴ θέσι τῆς καί, ἀφοῦ χαιρετάει τὰ πλήθη πού τὴν χειροκροτοῦν με ἕν-

θουσιασμό, ἀρχίζει νὰ μιλήη: — Ἀγαπημένοι μου ὑπηρέσοι! Ἔπειτα ἀπὸ τίς τρομερὲς ἡμέρες πού περάσαμε, ἐξ αἰτίας μερικῶν ἀνθρώπων, πού θέλησαν νὰ προδώσουν τούς νόμους τῆς πολιτείας μας, ἤρθε ἐπὶ τέλος ἡ γαλήνη! Οἱ ἐχθροὶ μας δὲν ὑπάρχουν πιά! Εἶμαστε ἐλεύθεροι νὰ συνεχίσουμε τὴν ἡσυχὴ ζωῆ μας, χάρις σὲ μερικοὺς ἥρωες, πού στέκονται ἀπέναντί μας!

Ὁ κόσμος ξεσπάει σὲ ζητωκραυγὲς καὶ χειροκροτήματα, ἐνῶ ἀπὸ ὅλων τὰ στόματα βγαίνει ρυθμικὰ ἡ ἴδια φωνή: «Κε—ραυ—νός! Κε—ραυ—νός!»

— Ναί, ὁ Κεραυνός!, ἐξακολουθεῖ ἡ βασίλισσα. Χάρις στὸ θάρρος τοῦ Κεραυνοῦ, ἐνίκησαμε τούς ἐχθρούς μας. Ἐμεῖς τούς ὀφειλοῦμε τὴν ἡσυχία μας καὶ ὁ κόσμος τῆς γῆς τὴ σωτηρία του!

Ὁ δημοσιογράφος δίνει καὶ παίρνει. Φωτογραφίζει τὴ βασίλισσα, φωτογραφίζει τούς σοφοὺς, τὸν κόσμο, τούς ἥρωες, τὸ παλάτι. Μεθαίει στὴ σκέψι πὼς θὰ καταπλήξη τὸν κόσμο, πληροφορώντας τον με τὴν ἐφημερίδα του γιὰ τὴν ὑπόγεια πολιτεία. Ὁ Μπίλ τὰ βλέπει καὶ ἀναρωτιέται ἂν θὰ τὸν ἀφήση ἡ βασίλισσα νὰ ἀνεβῆ ἐπάνω στὴ γῆ. Ἡ ἴδια ἐρώτησι τὸν βασανίζει καὶ γιὰ τὸν ἑαυτὸ του.

Βλέπει τὴν βασίλισσα νὰ τὸν πλησιάξη. Τοῦ καρφισῶνει στὸ στήθος ἕνα μεγάλο χρυσὸ παράσημο καὶ τὸν φιλεῖ συγκινημένη στὸ πρόσωπο.

— Είμαι πρόθυμη νά σου κἀνώ οποιαδήποτε χάρι μου ζηνήτησης, Κεραυνέ!, του λέει.

— Μεγάλη μου βασιλίσσα, τῆς ἀπαντᾷ ὁ Μπίλ, ξέρεις πολὺ καλὰ τί θέλω νά σου ζητήσω: "Ἄν ὁ κόσμος αὐτὸς εἶναι ἀληθινὸς παράδεισος γιὰ σὰς, γιὰ μᾶς ὑπάρχει ἕνας ἄλλος παράδεισος. Κοντὰ στοὺς δικούς μας, στοὺς φίλους μας, στοὺς συμπαθητές μας, στὴν πατρίδα μας! Εἶμαι χαρούμενος πὺ βοήθησα τὴν πολιτεία σας καὶ κατάρθωσα μαζί με τὸ φίλο μου καὶ τοὺς δικούς σας φίλους νά σώσω τὸν κόσμο ἀπὸ τὴν ἀπειλὴ τῆς σκλαβιάς τοῦ Μέρβιν, τοῦ ὑπασιπιστῆ σας, καὶ τοῦ Βάγκ. Πρέπει ἄμως νά γυρίσω στοὺς γονεῖς μου, βασιλίσσα!

Ἡ Λίττα χαμογελᾷ με καλῶσυνῆ.

— Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ μπορεῖς νά πᾶς ὅπου θέλεις, Κεραυνέ, μαζί με τὸ φίλο σου καὶ τὸν δημοσιογράφο πὺ μᾶς βοήθησε κι' αὐτὸς ὅπως μπορούσε. Ἀνεβῆτε στὴ γῆ καὶ στοὺς δικούς σας! Μπορεῖτε νά πῆτε ὅ,τι θέλετε στὴ γῆ γιὰ μᾶς! Τὸ συμβούλιο τῶν σοφῶν ἀποφάσισε νά πληροφορήσῃ τοὺς ἀνθρώπους τῆς γῆς γιὰ τὴ δική μας πολιτεία καὶ γιὰ τὸ δικό μας πολιτισμό. Θὰ σὰς δώσουμε ὅλες τὶς ἀνακαλύψεις πὺ ἔχουμε ἐφαρμόσει ἐκτὸς ἀπὸ τὶς πολεμικές. Ἡ τρομερὴ βόμβα θὰ μείνῃ στὰ χέρια μας. Μ' αὐτὴ τὴ βόμβα θὰ ἀπειλήσουμε τὴ γῆ!

— Μὰ γιατί; ρωτᾷ περίεργος ὁ Μπίλ.

— Ὅχι γιὰ νά τὴν κατὰ κτήσουμε. Θὰ ἀπειλήσουμε κἀ θε κράτος πὺ θὰ θελήσῃ νά κηρύξῃ τὸν πόλεμο σὲ ἄλλο κράτος. Ἐμεῖς θὰ γίνουμε οἱ φρουροὶ τῆς εἰρήνης σὲ ὅλη τὴ γῆ, γιὰ ὅλους τοὺς αἰῶνες πὺ θὰ ἀκολουθήσουν:..

Ἀπέραντες ζητωκραυγὲς σκεπάζουν τὰ λόγια τῆς βασιλίσσας. Ὁ κόσμος ἀρχίζει τὰ τραγούδια του, ἐνῶ ἡ Λίττα παρασημαφορεῖ καὶ τοὺς ἄλλους ἥρωες.

— Ὅ' ἀφήσης τὴν Πόλα ν' ἀνεβῆ στὴ γῆ; τὴν ρωτᾷ ὁ Τὸμ ὅταν ἡ βασιλίσσα φτάνει κοντὰ του.

— Θὰ τὴν ἀφήσω, καλέ μου Τὸμ! Ὅπως Ὅ' ἀφήσω καὶ σὰς ὅποτεδήποτε θέλετε, νά μπῆτε πάλι στὸ βασίλειό μου. Δὲν θέλω νά με ξεχάσετε, ὅπως δὲν θὰ σὰς ξεχάσω καὶ γὼ ποτέ μου ὅσον καιρὸ θὰ ζῶ!

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ ΕΠΙΛΟΓΟΣ

ΤΗΝ ἄλλη μέρα ὁ Μπίλ, ὁ Τὸμ καὶ ὁ δημοσιογράφος, ἐτοιμάζονται γιὰ τὸ ταξίδι τῆς ἐπιστροφῆς τοὺς στὴν Ἀμερικὴ. Εἶναι καὶ οἱ τρεῖς τοὺς συγκινημένοι. Κοντὰ τοὺς βρίσκεται καὶ ἡ Πόλα. Ἡ βασιλίσσα καὶ ὁ πατέρας τῆς τῆς ἐπέτρεψαν νά ἀνεβῆ γιὰ λίγο καιρὸ στὴ Νέα Ὑόρκη.

— Ἐτοιμοί;
Εἶναι ἡ βασιλίσσα. Δίπλα τῆς στέκει ὁ Λούντι με τὸν

"Αρκο. Είναι και οι δύο τους γελαστοί. Ο "Αρκο ανέλαβε τα καθήκοντα του ύπασπιστού κοντά στη βασίλισσα, και ο Λούντι διορίστηκε διευθυντής της άστυνομίας!

— "Ετοιμοί!, τής άπαντούν και οι τρεις.

— "Εκεί που θα πάτε, τους περικαλεϊ η βασίλισσα, γραψτε ό,τι θέλετε στις έφημεριδες για την πολιτεια μας. Πρέπει να μάθουν όλα τα κράτη πως μέσα στο βάθος της γής υπάρχει μια πολιτεια ελευθερη κι ευτυχισμένη, μια πολιτεια δυνατή, με τις πιο επικίνδυνες πολεμικές έφευρέσεις. "Ως τώρα δεν ενδιαφεθήκαμε καθόλου για τους κατοίκους της γής. Πήραμε όμως την άπόφαση να μην τους αφήσουμε από δω και μπρος να μπλεχτούν ξανά σε καινούργιους πολέμους, για να ζήσετε και σεις ειρηνικά σαν και μας εδώ κάτω. "Όποιο κράτος δεν υπακούση στη συμβουλή μας και θελήση να κηρύξη τον πόλεμο σε άλλο κράτος, θα δοκιμάση τη βόμβα «Υ», που θα το διαγράψη μέσα σε ένα λεπτό από το χάρτη της γής!

Σωπαίνει για μια στιγμή, χαμογελάει φιλικά και συνεχίζει:

— Αυτά είχα να σας πώ. Σας εύχομαι καλό ταξίδι και γρήγορη ανάμωσι. "Εμείς ποτέ μας δεν θα ξεχάσουμε το δυό "Αμερικανόπουλα, που μας έσωσαν πολλές φορές τη ζωή και την ίδια τη χώρα μας από την καταστροφή. "Η πολιτεια μας για σας θα είναι

πάντα άνοιχτή. Μη μας ξεχνάτε.

— Δεν πρόκειται να σας ξεχάσουμε!, τη θεβαιώνει συγκινημένος ο Μπίλ: "Εγώ σας υπόσχομαι πως μάλις τελειώσω το γυμνάσιο, θα έρθω να σπουδάσω στην άκαδημία σας!

— Και γώ το ίδιο!, κάνει ό Τόμ.

"Η Λίντα τους σφίγγει τα χέρια και, καθώς τους φιλεί, δυό δάκρυα ευγνωμοσύνης κυλούν από τα μάτια της.

"Ο δρόμος που οδηγεί ως τη δεξαμενή του ύποβρυχίου είναι γεμάτος κόσμο. "Όλοι τους σηκώνουν μαντήλια και άποχαιρετούν τους τρεις "Αμερικανούς, που έσωσαν την πατρίδα τους και τώρα φεύγουν.

* * *

Το ύποβρυχίο της παράξενης πολιτίας, που το διευθύνει ό Λούντι, έχει βάλει πλήρη για την "Αμερική. Πόσο είναι ευτυχισμένα τα παιδια που ξαναγυρίζουν στην πατρίδα τους, κοντά στους δικούς τους!

Το ίδιο βράδυ, φτάνουν σε μια έρημική άκτη της "Αμερικής, κοντά στη Νέα "Υόρκη, και με μια λαστιχένια βάρκα βγαίνουν στην άκτη.

— Φίλοι μου, γειά σας!, τους λέει ό καλός Λούντι. Και σύ, Πόλα, όταν βαρεθής κοντά στους φίλους μας, είδοποίησε τον πράκτορά μας για να σε πάρουμε...

Τους φιλεί έναν - ένα κι έπειτα μπαίνει στη βάρκα και

γυρίζει στο ύποβρύχιό του.

Οι γονείς του Τόμ και του Μπίλ ύποδέχθηκαν τὰ χαμένα παιδιά τους με κλάματα και ξεφωνητά χαράς. Κι' ὅταν ἐκεῖνοι τούς διηγήθηκαν τὴν μεγάλη τους περιπέτεια, ἔμειναν ἐμβρόντητοι! Ἡ μικρὴ ἀδελφούλα τοῦ Μπίλ, ἡ Τζίν, χάρηκε τόσο πολὺ γιὰ τὴν καινούργια τῆς φίλη, τὴν κοπέλλα ἀπὸ τὴν παραμιθῆνια πολιτεία! Ὅσο γιὰ τὸν Τόμ, ἡ πρώτη του δουλειὰ ἔταν νὰ τρέξη κοντὰ στὸν Φρίξ, πού τὸν εἶχε νοσταλγήσει.

Ἀληθινὸ πανδαιμόνιο ἐξέσπασε τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωτὶ, ὅταν ἡ ἐφημερίδα «Σὸν» πληροφοροῦσε τὸν κόσμο, μὲ μιὰ ὠραία περιγραφή τοῦ νεαροῦ δημοσιογράφου, γιὰ τὴν κρυμμένη πολιτεία καὶ γιὰ τὸν θρίαμβο τοῦ Κεραυνοῦ!

Οἱ ξένες πρεσβεῖες ἀναστατώθηκαν καὶ ἡ ἀστυνομία ἔτρεξε ἀμέσως νὰ βρῆ τὰ δυὸ παιδιά. Ὁ Μπίλ ἐξήγησε ὅτι τοὺς συνέβη ὡς τὴν στιγμή πού ἔφθασαν τὸ προηγούμενο βράδυ στὴν ἐρημικὴ ἀκτὴ.

Οἱ ἐφημερίδες ἔβγαζαν κάθε μιὰ ὥρα καὶ πληροφοροῦσαν τὸν περίεργο κόσμο γιὰ τὴν ὑπαρξὶ καὶ τὴ ζωὴ μιᾶς χαμένης πολιτείας, ἐνῶ οἱ ξένοι ἀνταποκριταὶ τηλεγραφοῦσαν στὶς δικές τους ἐφημερίδες τὸ μεγάλο καὶ συνταρα-

κτικὸ νέο.

Ἐνα πλήθος ἔτρεξε νὰ δῆ τὰ δυὸ παιδιά, πού ἔγιναν γνωστὰ ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη σὲ ὅλες τὶς γωνιές τῆς γῆς. Οἱ φωτορεπόρτες τοὺς ἔπαιρναν διαρκῶς φωτογραφίες καὶ οἱ δημοσιογράφοι τοὺς ζάλιζαν μὲ τὶς ἐρωτήσεις των.

Οἱ δυὸ φίλοι δρίσκονται καθισμένοι στὴ σάλα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Μπίλ. Ὁ Τόμ κρατᾷ τὴν ἀγκαλιά του τὸν Φρίξ. Δίπλα τους κάθεται ἡ Πόλα. Σὲ λίγο ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ μπαίνει μέσα ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ προέδρου, μαζὶ μὲ τὸν ὑπουργὸ τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἀμερικῆς καὶ μὲ δύο πρεσβευτές.

Ὁ Μπίλ τοὺς διηγεῖται μὲ κάθε λεπτομέρεια τὴν περιπέτεια τοῦ καὶ ἡ Πόλα τοὺς ἐξηγεῖ τόσα καὶ τόσα ἀγνωστά πράγματα, ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς πατρίδας τῆς. Ὅλοι ἔχουν μείνει μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα καὶ τὴν ἀκοὴν κατάπληκτοι. Σὲ μιὰ στιγμή, ὁ ὑπουργὸς ρωτᾷ τὸν Τόμ:

—Θὰ ἤθελες νὰ μείνης γιὰ πάντα στὴ χαμένη πολιτεία;

Ἄντι γιὰ τὸν Τόμ ὅμως, τοῦ ἀπαντᾷ ἕνα βαθὺ ροχαλητό! Ὁ ἀθεόφοβος δὲν ἄντεξε καὶ τὸ ἔρριξε πάλι στὸν ὕπνο, ἐνῶ ὁ Φρίξ τοῦ γλείφει μὲ τὴ γλῶσσα του τὸ πρόσωπο!

ΤΕΛΟΣ

Κείμενο: ΠΟΘΗ ΣΤΡΑΤΙΚΗ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις

Κ Ε Ρ Α Υ Ν Ο Σ

ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

Γραφεία: 'Οδός Λέκκα 22 ✧ 'Αριθ. 8 ✧ Τιμή δραχ. 2

Οικονομικός Δ'ντής: Γεώρ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Δημοσιογραφικός Δ'ντής: Στέλιος 'Ανεμοδουράς, 'Αθηνών
καί Φιλελλήνων, 'Ανω 'Ηλιούπολις. Προϊστάμενος Τυπο-
γραφείου: 'Αν. Χατζηβασιλείου, 'Αμαζόνων 25, Καλλιθέα.

ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ!

Την έρχόμενη

Πέμπτη, 10 Φεβρουαρίου

(17 Φεβρουαρίου στις 'Επαρχίες)

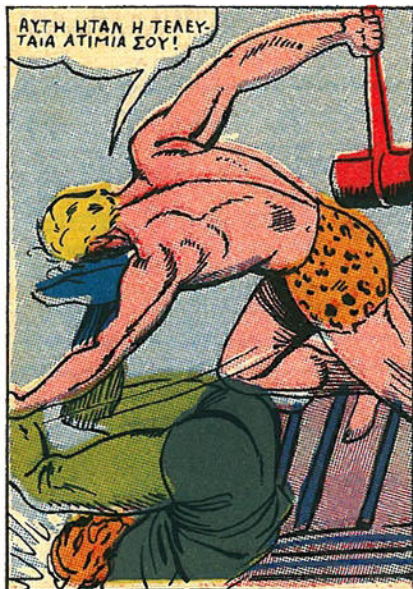
κυκλοφορεί ένα νέο ανάγνωσμα, πού θα κατακτήση
την καρδιά κάθε 'Ελληνόπουλου! Το πιό δυναμικό ά-
νάγνωσμα, πού έχει κυκλοφορήσει ποτέ στην 'Ελ-
λάδα!

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΠΟΥΡΛΟΤΙΕΡΗΣ

"Ένα ιστορικό, ήρωϊκό, συγκλονιστικό ανάγνω-
σμα από τη Μεγάλη 'Ελληνική 'Επανάστασι του 21,
ή ιστορία ενός άτρόμητου 'Ελληνόπουλου πού άψήφη-
σε τους στόλους και τους στρατούς τών Τούρκων
τυράννων και σκόρπισε ανάμεσα σ' εκείνους, πού εί-
χαν ύποδουλώσει την πατρίδα του, τόν τρόπο και τόν
πανικό, με τó μπουρλότο και τó σπαθί!

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΠΟΥΡΛΟΤΙΕΡΗΣ

"Ένα ανάγνωσμα, πού θα κάνει τά στήθη σας να
φουσκώσουν, τά μάτια σας να δακρύσουν και τά χεί-
λη σας να χαμογελάσουν. 'Ηρωϊσμοί, γιγαντομαχίες,
συναρπαστική πλοκή, ναυμαχίες, κωμικά έπεισόδια!

ΑΥΤΗ ΉΤΑΝ Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΑΤΙΜΙΑ ΣΟΥ!

ΜΑ ΟΙ ΠΟΛΕΜΙΣΤΕΣ ΤΗΣ ΧΡΥΣΗΣ ΠΟΛΗΣ ΕΧΟΥΝ ΑΚΟΥΣΕΙ ΤΟ ΓΚΟΓΚ ΚΙ' ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΝΑ ΘΑΝΑΤΩΣΟΥΝ ΤΟΥΣ ΕΧΘΡΟΥΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗ ΤΟΥΣ

ΑΥΤΗ ΘΑ ΕΙΝΑΙ Η ΜΑΣΚΑ ΠΟΥ... ΑΣ ΔΟΚΙΜΑΣΩ...

ΠΟΥ ΠΑΤΕ ΠΟΛΕΜΙΣΤΕΣ; ΔΕΝ ΒΛΕΠΕΤΕ ΠΩΣ ΚΡΑΤΩ ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΤΗΣ ΧΡΥΣΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ;

ΕΧΕΙΣ ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΟΥ; ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΤΕ ΤΟ ΝΕΟ ΒΑΣΙΛΗ ΚΑΙ ΘΕΟ ΜΑΣ!

ΚΑΘΕΚΑ Σ' ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ! ΜΑΣ ΕΣΩΣΕΣ ΤΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΜΑΣ ΑΠΑΛΛΑΞΕΣ ΚΙ' ΑΠΟ ΕΝΑ ΦΟΝΗ.

ΤΟΚΑΝΑ ΓΙΑ ΜΕ ΝΑ! ΟΤΑΣ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ ΚΑΙ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΖΩΤΙΚΑΑ, ΤΟΤΕ ΕΙΜΑΙ ΠΑΝΤΑ ΕΤΟΙΜΟΣ ΝΑ ΧΤΥΠΗΣΩ ΤΟΝ ΕΝΟΧΟ!